

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஓ
5110

விரோதி ஓ கார்த்திகை
23, 9-12-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணாண்வம்।

யதிந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 8

பக்கம்

கேள்வி-பதில்	1-04
வசநபூடணத்தின் சொன்னேரிலநுட்டிப்பார்	4-06
திவ்யஸூரிசரிதம்	(13-16) 07-10
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(27-28) 11-12
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(21-24) 13-16
உத்தரதிநசர்யா உரை	(69-78) 17-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(29-32) 29-32
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(137-144) 33-40
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(153-160) 41-48

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-3

மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

அடியேனுடைய ஆசார்யரான திருவெள்ளறை மேலத்திருமானிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாநாசார்யரான ஸ்ரீ.உ.வே. தேஸிகவரதாசார்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி சென்ற இதழில் அநுபவித்தோம். அவருக்கும் ஆசார்யராய், ஜகத்விக்யாதராய் எழுந்தருளியிருந்த காரப்பங்காடு மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் வைபவம் இவ்விதழில் அநுபவிக்கப்படுகிறது. ஷ ஸ்வாமியைப்பற்றி காரப்பங்காடு ஸ்வாமியின் தெளஹித்ரரான ஸ்ரீ.உ.வே.முரளிதரன் ஸ்வாமி எழுதியது அப்படியே தரப்படுகிறது.

ஸ்ரீகாரப்பங்காடு திவ்யதம்பதிகள் அநுக்ரஹமடியாக ஒரே குடும்பத்தில் ஏழு தலைமுறைகளாக ப்ரஸித்த வித்வான்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களில் ஆருவது தலைமுறை வித்வானாக ஐப்பசி அநுஷத்தில் தோன்றியவர் ஸ்ரீ.உ.வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஆவார். இவரை நித்யமுக்தர்களில் ஒருவருடைய திருவவதார விஸேஷமாகவே

சொல்வர் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி. உலகம் நிறைந்த புகழாளரான புளியக்குடி ஜீயரிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த வாதாவளி போன்ற க்ரந்தங்களைப் பயின்ற ஸ்ரீ.உ.வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி அதிக மான உபயவேதாந்த வித்வான்களை உருவாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்கு உபகரித்த பெருமையை உடையவர் ஆவார். அவர்க ளில் பலர் ஸந்யாஸாஸ்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு, ப்ரஸித்த மடாதிபதிகளாக எழுந்தருளி இருந்தார்கள். ஜ்ஞாந-பக்தி வைராக்ய-நிதியாய் எழுந்தருளியிருந்த இவரது கீர்த்தி தென்னாடெங்கும் பரவியிருந்தது. இவருக்கு, தர்ம ஸாஸ்த்ரங்கள் உள்பட எல்லா ஸாஸ்த்ர க்ரந்தங்களிலும், உபயகலை ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் அனைத்திலும் ஆழ்ந்த பரிசயமிருந்தது. எந்த க்ரந்தத்தையும் இவர் ஒருமுறை ஸேவித்துவிட்டார் என்றால், அந்த க்ரந்தம் முழுவதும் இவருக்கு வாசோவிதேய மாகிவிடும். அதன்பிறகு மறுபடியும் இவருக்கு அந்த க்ரந்தத்தைப்பார்க்க வேண்டிய அவஸ்யம் இருக்காது. இவருக்கு

ஸ்ரீ:

கேள்வி-பதில் (ஆசிரியர் ரகுராமன்)

ஆழ்வாருடைய திருநாமங்களை அநவரதமும் (எப்போதும்) சொல்வதற்குறுப்பாக அமையக் கூடிய உறவு வேண்டும் என்று கருதினார் உடையவர்.

“ப்ராக்குதமான இந்த ஸாரீரத்தில் (உடலில்) ஆசைவைக்கக்கூடாது. ஆனாலும் இவ்வுடல் ஆளவந்தார் திருவடிகளை அடைவதற்கு உதவுகிறது என்பதனால் அடியேன் இவ்வுடலை விரும்பவே செய்கிறேன்” என்றாராம் திருமாலையாண்டான்.

‘திருமாலையாண்டான் “ப்ராக்குதி ப்ராக்குதங்களை த்யாஜ்யமென்று கேட்டுப் போராநிற்கச் செய்தேயும், “இத்தை விடவேண்டியிருக்கிறதில்லை; ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பாமென்று ஆத்மியாநின்றேன்” என்றாராம்’, என்று நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யாநத்தில் (11-6) கூறப்பட்டுள்ளது.

அதுபோல், பொதுவாக ப்ராக்குத பந்துக்களிடம் பற்றுவைத்தல் கூடாதாயினும், அவ்வுறவினர்களே பகவத்ப்ராப்திக்கு உறுப்பாவர்களேயானால் அவர்கள் உத்தேஸ்யர்களே யாகின்றனர்.

நாம், ஆசார்யர்கள் ஒவ்வொருவருடையவும் தனியன்களை அநுஸந்தித்து வருகிறோம். ‘தனியன்’ என்பது அவ்வவஆசார்யர்களின் சிறப்புக்களை எடுத்துக்கூறி, அவர்களை வணங்குதற்பொருட்டு ஏற்பட்டதாகும். பற்பல ஆசார்யர்களின் தனியன்களில் தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹஸம்பந்தத்தின் சிறப்புக்கருதியே தனியன்களில் அவர்களுடைய உறவானது பேசப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக சில தனியன்களைக் காண்போம்.

1. ஆளவந்தார் திருக்குமாரரான திருவரங்கப்பெருமானரையர் தனியன்

ஸ்ரீராமமிஸ்ரபத்யுபங்கஜ சஞ்சீகம் ஸ்ரீயாமுநார்யவரபுத்ரமஹம் குணோட்யம்।

ஸ்ரீரங்க்யுராஜகருணாபரிணமத்யுத்தம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரசரணம் வரரங்க்யுமீடே॥

[ஸ்ரீராமமிஸ்ரராம் மணக்கால்நம்பியின் திருவடித்தாமரையில் வண்டுபோல் பொருந்தியிருப்பவரும், ஆளவந்தார் எனப்படும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய சிறந்த புத்ரரும், குணத்தில் மிக்கவரும், ஸ்ரீரங்கராஜ கருணையினாலே அளிக்கப்பெற்றவரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரான எம்பெருமானாரை ஸிஷ்யராக உடையவருமான திருவரங்கப்பெருமானரையரை அடியேன் துதிக்கிறேன்.]

2. பெரியநம்பியின் திருக்குமாரரான புண்டரீகாஷ்டர் தனியன்

வந்தே ஸ்ரீபுண்டரீகாஷ்டம் மஹாபூர்ணகுரோஸ்ஸுதம்।

பாரத்வாஜகுலோத்யுத்தம் யதிநாத்யுபத்யாஸ்ரிதம்॥

[பாரத்வாஜ குலத்துதித்தவராய், பெரியநம்பிகளின் திருக்குமாரராய், எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்தவரான ஸ்ரீபுண்டரீகாஷ்டரை வணங்குகிறேன்.]

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

கேள்வி-பதில்

3. திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருக்குமாரரான தெற்காழ்வான் தனியன்

ஸ்ரீகோஷ்டியூர்ணஸத்புத்ரம் யதிராஜபத்₃ாஸ்ரிதம்|

காஸ்யபாந்வய ஸம்பூ₄தம் நாராயணகு₃ரும்ப₄ஜே||

[திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் நல்லபிள்ளையாய், யதிராஜரின் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், காஸ்யப கோத்ரத்தில் உதித்தவரான நாராயணன் என்னும் திருநாமமுள்ள தெற்காழ்வானை பஜிக்கிறேன்.]

4. பெரியதிருமலைநம்பியின் திருக்குமாரரான பிள்ளைத்திருமலைநம்பி தனியன்

ஸ்ரீஸைலபூர்ணஸத்புத்ரம் ஸ்ரீலக்ஷ்மணபத்₃ாஸ்ரிதம்|

ஸ்ரீஸைலாந்வய ஸம்பூ₄தம் ஸ்ரீஸைலார்யமஹம்ப₄ஜே||

[பெரியதிருமலைநம்பியின் நல்லபிள்ளையாய், இளையாழ்வாரான உடையவரின் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், திருமலைக்குடியில் அவதரித்தவரான பிள்ளைத் திருமலைநம்பியை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

5. திருமாலையாண்டான் திருக்குமாரர் சுந்தரத்தோளுடையான் தனியன்

மாலாத்₄ரகு₃ரோ: புத்ரம் ஸௌந்த்₃ர்யபு₄ஜதே₃ஸிகம்|

ராமாநுஜார்ய ஸச்சி₂ஷ்யம் வந்தே₃ வரக்₄ருணாநிதி₄ம்||

[திருமாலையாண்டானின் திருக்குமாரராய், ஸ்ரீராமாநுஜருடைய நல்ல ஸிஷ்யராய், சிறந்த கருணைக்கு இருப்பிடமான சுந்தரத்தோளுடையார் என்னும் ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.]

6. சிறியகோவிந்தப்பெருமாள் தனியன்

கலஸேSஸ்விநி ஸம்பூ₄தம் ப₄ாஷ்யகாராங்க்₄ரிமாஸ்ரிதம்|

கே₃ாவிந்த்₃ார்யாநுஜம் வந்தே₃ கே₃ாவிந்த்₃ார்ய த்₃யாநிதி₄ம்||

[மாசி மாதம் அஸ்விநீ நக்ஷத்ரத்தில் உதித்தவராய், பாஷ்யகாரரான எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளை அடைந்தவராய், கோவிந்தரான எம்பாருடைய இளையஸஹோதரராய், கருணைக்கோர் இருப்பிடமான சிறியகோவிந்தப்பெருமானை வணங்குகிறேன்.]

7. ஸ்ரீபராஸரபட்டர் தனியன்

ஸ்ரீபராஸரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கே₃ஸபுரோஹித:|

ஸ்ரீவத்ஸாங்க்₃ஸுத:ஸ்ரீமாந் ஸ்ரேயஸே மேஸ்து பூ₄யஸே||

[நம்பெருமானுக்குப் புராணம் வாசிக்கும் கைங்கர்யமுடையவராய், ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய், கைங்கர்யச்செல்வம் மிகுந்தவரான ஸ்ரீபராஸரபட்டாசார்யர் அடியேனுக்கு மிகுதியான நன்மையின் பொருட்டு ஆகட்டும்.]

8. ஸ்ரீராமப்பிள்ளை தனியன்

பௌத்ரம் ஸ்ரீராமமிஸ்ரஸ்ய ஸ்ரீவத்ஸாங்க்₃ஸ்ய நந்த்₃நம்|

ராமஸூ₄நம் ப₄ஜே ப₄ட்டபராஸரவராநுஜம்||

[ஸ்ரீராமமிஸ்ரர் என்னும் கூரத்தாழ்வாருக்குப் பேரனாய், ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானுக்குப் பிள்ளையாய், ஸ்ரீபராஸரபட்டருக்குத் தம்பியான ஸ்ரீராமப்பிள்ளையை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

9. ஸ்ரீராமப்பிள்ளை திருக்குமாரரான வாக்கினூல்வென்றார் பட்டர் தனியன்

ஸ்ரீப₄ட்டார்யக்ருபாலப்₃த₄ தத்த்வஜ்ஞாநிதி₄ம் ப்ரபு₄ம்|

ஸ்ரீராமஸூ₄நிதநயம் ஸேவே வாக்₃விஜயம் கு₃ரும்||

கேள்வி-பதில்

[ஸ்ரீபராஸரபட்டருடைய அருளாலே அடைந்த உண்மையறிவை உடையவராய், ஸம்பந்தாய ப்ரவர்த்தகராய், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான வாக்கினால்வென்றார் பட்டருக்கு அடிமை செய்கிறேன்.]

10. பெரியவாச்சான்பிள்ளை தனியன்

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே
யத்கடாசைக்ஷகலக்ஷ்யாணம் ஸுலப₄: ஸ்ரீத₄ர: ஸத₄||

[எவருடைய கடாசுத்திற்கு இலக்கானவர்களுக்கு ஸ்ரீதரன் எப்பொழுதும் கிடைத்தற்கெளியனோ, அத்தகையவராய், யாமுநாசார்யரின் பிள்ளையாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் என்னும் திருநாமத்தை உடையவரான பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு வணக்கம்.]

11. பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்

லோகாசார்யகு₃ரவே க்ருஷ்ணபாத₃ஸ்ய ஸூநவே
ஸம்ஸாரபே₄கி₃ஸந்த₃ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:||

[ஸம்ஸாரமென்னும் பாம்பினால் கடியுண்ட ஜீவனுக்கு உயிர்தரும் மருந்தாயிருப்பவரும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரருமான பிள்ளைலோகாசார்யர் என்கிற ஆசார்யருக்கு வணக்கம்.]

12. அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் தனியன்

த₃ராவிட₃ாம்நாயஹ்ருத₃யம் கு₃ருபர்வக்ரமாக₃தம்|
ரம்யஜாமாத்ருதே₃வேந த₃ர்ஸிதம் க்ருஷ்ணஸூநநா||

[ஆசார்யபரம்பராப்ரப்தமான த்ராவிடவேதஹ்ருதயம் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரால் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் காட்டப்பட்டது.]

13. நாயனாராச்சான்பிள்ளை தனியன்

ஸ்ருத்யர்த்த₂ஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிப₃ாலமித்ரம்|
பத்₃மோல்லஸத்₃ப₄க₃வத₃ங்க₄ரி புராணப₃ந்த₄ம்|
ஜ்ஞாநாதி₄ராஜம் அப₄யப்ரத₃ராஜபுத்ரம்
அஸ்மத்கு₃ரும் பரமகாருணிகம் நமாமி||

[வேதப்பொருளின் ஸாரத்தைக் கடைந்தெடுப்பவராய், ஸ்ம்ருதிகளாகிற தாமரைகளுக்கு இளஞ்சூரியனாய், எம்பெருமானுடைய பழையஉறவினராய், ஜ்ஞாநங்களுக்குப் பேரரசராய், அபயப்ரதராஜரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருக்குமாரராய், பரமகாருணிகரான அஸ்மதாசார்யரை வணங்குகிறேன்.]

14. ஈயுண்ணி பத்மநாபர் தனியன்

மாத₄வாசார்யஸத்புத்ரம் தத்பாத₃கமலாஸ்ரிதம்|
வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணையுத்தம் பத்₃மநாப₄கு₃ரும்ப₄ஜே||

[ஈயுண்ணிமாதவரின் நல்லகுமாரராய், அவருடைய திருவடித்தாமரையில் ஆஸ்ரயித்தவராய், வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களையுடையவரான ஈயுண்ணிபத்மநாபராகிற ஆசார்யரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

15. நாலுராச்சான்பிள்ளை தனியன்

நமோஸ்து தே₃வராஜாய சதுர்க்₃ராம நிவாஸிநே|
ராமாநுஜார்யத₃ாஸஸ்ய ஸுதாயகு₃ணஸாலிநே||

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

கேள்வி-பதில்

[நாலூரில் வாழ்பவரும், ராமாநுஜாய்தாஸர் எனப்பட்ட நாலூர்ப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும், குணம்நிறைந்தவருமான தேவராஜர் எனப்படும் நாலூராச்சான்பிள்ளையின் பொருட்டு வணக்கம்.]

இதுவரை பார்த்த தனியன்களினெல்லாம் முறையே தேஹபந்துக்களைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் உள்ளனவென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர், புண்டரீகாஷ்டர், தெற்காழ்வான், பிள்ளைத்திருமலைநம்பி, சுந்தரத்தோளுடையார், பட்டர், வாக்விஜயீபட்டர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளையுலகாசிரியர், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, ஈயுண்ணிபத்மநாபர், நாலூராச்சான்பிள்ளை ஆகியோரின் தனியன்களில் விடாமல் திருத்தகப்பனார் இன்னார் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்ற தனியன்கள் ஏராளமுள்ளன. சிறியகோவிந்தப்பெருமாள், ஸ்ரீராமப்பிள்ளை ஆகியோரின் தனியன்களில் தமையனருடைய ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் தேறுவது என்னவென்றால், தேஹபந்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மற்றும் ஆசார்யர்கள் மிகவும் உத்தேஸ்யர்கள் என்பதும், அவர்களது உறவே ஒருவருக்குப்பெருமை சேர்க்கும் என்பதுமாகும். இல்லாவிடில் அவ்வாசார்யர்களுடைய பெருமையைச் சொல்வதற்கென்று ஏற்பட்ட தனியன்களில் உறவைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பார்களா நமது பூருவர்கள்?

இவ்விடத்தில் மற்றத் தனியன்களைக் காட்டிலும் ஜீயர்நாயனாரின் தனியன் ஊன்றி நோக்கத்தக்கது.

அஸ்மாஸுவத்ஸலதயா க்ருபயா ச பூய: ஸ்வேச்ச₂வதீர்ணமிவ ஸௌம்யவரம் முநீந்த₃ரம்|
ஆசார்யபௌத்ரம் அபி₄ராமவராபி₄த₄நம் அஸ்மத்₃கு₃ரும் பரமகாருணிகம் நமாம்||
[நம்மிடம் வாத்ஸல்யத்தாலும், கருணையாலும் மணவாளமாமுனிகள் தாமே மறுபடி அவதரித்தாரோ என்னலாம்படியிருப்பவரும், அம்மாமுனிகளின் திருப்பேரனாரும், பரமகருணையுடையவருமான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்னும் அடியேனுடைய ஆசார்யரான ஜீயர்நாயனாரை வணங்குகிறேன்.]

‘ஆசார்யபௌத்ரம்’ என்பதால் ஜீயர்நாயனார் மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரனார் என்பது தெளிவு. மணவாளமாமுனிகளும் ஓர் உத்தமாஸ்ரமீ (ஸந்யாஸி). ஜீயர்நாயனாரும் ஒரு துறவி. ஸந்யாஸிகளுக்கு ஏது உறவினர்கள்? அவர்கள் துரீயாஸ்ரம (நான்காவது ஆஸ்ரமமான ஸந்யாஸ)த்தை ஏற்ற பிறகு முன்நிலையிலிருந்த உறவினர்களைப்பற்றி எதற்காகக் கூறவேண்டும்? ஆதிஸேஷனுடைய அவதாரமான எம்பெருமானாரின் மற்றொரு அவதாரமான மாமுனிகளுடைய தேஹஸம்பந்தமன்றோ ஜீயர்நாயனாருக்கு மிகுந்த பெருமை சேர்க்கக்கூடிய தொன்று.

வசநபூடணத்தின் சொன்னேரிலநுட்டிப்பார்

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே|

தத்தவார்த்த₂ து₃ர்ஸிநோ லோகே தந்நிஷ்ட₂ாஸ்ச ஸுது₃ர்லப₄ா:||

[உலகமக்களின் நன்மையின்பொருட்டு பிள்ளைலோகாசார்யரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ஆழ்ந்த உண்மைப்பொருள்களை அறிந்தவர்களும், அதன்படி நடப்பவர்களும் உலகில் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவர்களாவர்.] “ஆர் வசநபூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார், ஆரதுசொன்னேரிலநுட்டிப்பார் – ஓரொருவர் உண்டாகில் அத்தனை காணுள்ளமே எல்லார்க்கும் அண்டாதன்றோவது” என்றார் மணவாளமாமுனிகள்.

ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஸாஸ்தரத்தில் ப்ரபந்நாதிகாரியின் திநசர்யையைப் பற்றிக்கூறும் உலகாசிரியர் “தனக்கொரு க்லேஸமுண்டானால் ....க்ருபாபலமென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்” (243) என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அதாவது – ப்ரபந்நாதிகாரியான ஒருவன் தனக்கு ஒரு துன்பம் நேரிட்டால், அவன், துர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பைவிட விருப்பமில்லாமல், விஷயங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு இவ்வுலகவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள நம்மை, ஒரு துன்பத்தை அநுபவிக்கும்படிசெய்வதன் மூலம், இதில் ஆசையை அறுத்து, தன்னிடம் கொண்டுபோகக் கருதும் எம்பெருமானுடைய கருணையால் ஏற்பட்டதன்றே இது’ என்று எண்ணவேண்டும் என்பதாம்.

முன்பே இதுபற்றி அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் ஞானஸாரத்தில் (21)

ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினும் அன்பார்களால்

வேரிச்சரோருகைகோன் மெய்ந்நலமாம் – தேரில்

பொறுத்தற்கரிதெனினும் மைந்தனுடற்புண்ணை

அறுத்தற்கிசை தாதையற்று.

என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அதாவது – ‘நறுமணம் மிகுந்த தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக் கொண்ட பெரியபிராட்டியாருக்கு நாதனான எம்பெருமான், தன் பக்தர்களுக்கு மிக்க பெருந்துன்பத்தைத் தந்தபோதிலும், ஆராய்ந்துபார்த்தால் அது உண்மையான அன்பினாலேயேயாகும். (இது எதுபோலேவென்றால்) பொறுத்துக்கொள்ளமுடியாது என்று தெரிந்திருந்தாலும் பிள்ளையினுடைய உடலில் உள்ள புண்ணை அறுவைசிகித்சை செய்வதற்கு அநுமதி அளிக்கும் தந்தையின் செயலைப்போன்றதாம்’ என்பதாகும்.

ஹரிர் து₃:க₂நி ப₄க்தேப்₄யோ ஹிதபு₃த்₄யா கரோதி வை

ஸஸ்த்ரக்ஷாராக்₃நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யத₂ா பிதா||

[எம்பெருமான் நம்மை பயப்பதற்காகவே தன் பக்தர்களுக்கு துன்பத்தைக் கொடுக்கிறான். ஒரு தகப்பன் தன் பிள்ளைக்கு புண்ணை அறுப்பது, சுடுவது முதலான செயல்களைச் செய்விப்பது போலே] என்ற ப்ரமாணத்தை திருவுள்ளத்தில் கொண்டே இவ்வாறு அருளிச்செய்தார் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார். இதிலிருந்து நாம், எம்பெருமான் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு பெரும்துன்பத்தை அளிப்பதும் அவர்களுடைய வினைப்பயனைத் தீர்த்து, விரைவில் அவர்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தாலேயே என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

நமக்கு ஏற்பட்டதொரு கஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருவருளாக புராணபுருஷர்களும் பூருவாசார்யர்களும் நினைத்தார்களென்றால் அதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இக்காலத்திலும் அப்படியொருவர் நினைப்பரேயானால் அவர் போற்றுவதலுக்குரியவரேயாவர். ஸ்ரீவசநபூஷணக்ரந்தம் தோன்றுவதற்கு முன்னமேயே, தமக்கேற்பட்ட துன்பத்தை பகவதநுகர்ஹமாக நினைத்த சில பெரியோர்களின் சரித்ரங்களை முதற்கண் காண்போம்.

தேவரிஷியான நாரதர் முன் ஜந்மத்தில் வேதாந்த வித்துக்களான ப்ராஹ்மணர்களின் க்ருஹத்திலே வேலைசெய்யும் ஒரு வேலைக்காரியின் மகனாகப் பிறந்திருந்தார். அப்பிறவியில் நாரதருக்கு ஐந்துவயதான போது, பால்கறக்கச் சென்ற அவரது தாய், பாம்புகடித்து மரணமடைந்தாள்.

தத₃ா தத₃ஹமீஸஸ்ய ப₄க்தாநாம் ஸமபீ₄பஸ்த:|

அநுக்₃ரஹம் மந்யமாந: ப்ராதிஷ்ட₂ம் தி₃ஸமுத்தராம்|| (ப₄ாக₃வதம் 1-6-10)

[அப்போது நாரதர் தன் தாயாரின் மரணத்தை அடியார்களுக்கு நன்மையையே செய்யும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

எம்பெருமானு டைய அநுக்ரஹமாகக் கருதினாராம்.] தாய் இறந்துவிட்டாளேயென்று வருந்தாமல், இப்படி எம்பெருமான் அநுக்ரஹம் புரிந்துள்ளானேயென்று மகிழ்ந்து, வடக்கு திசை நோக்கிப் புறப்பட்டு போனாராம்.

திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை தமது முதியபிராயத்தில் மூன்று வருஷங்கள் பக்கவாதத்தாலே கஷ்டப்பட்டார். அப்போது அவருடைய அந்தரங்க ஸிஷ்யர்கள் சிலர் ‘திருவேங்கடமுடையான் இப்படிச் செய்துவிட்டானே’ என்று வெறுத்துப் பேசினாராம். அப்போது அநந்தாண்பிள்ளை ‘திருவேங்கடமுடையான் நன்மையைத் தவிர வேறெதையும் செய்யமாட்டான்’ என்று கூறினாராம். அநந்தாழ்வான் தாம் கஷ்டத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அதனை எம்பெருமான் தமக்குச் செய்யும் நன்மை என்றே கருதினார். (வார்த்தாமாலே 385)

பராஸரபட்டர் திருநாடலங்கரித்த பின்பு அவருடைய திருத்தம்பியாரான ஸ்ரீராமப்பிள்ளை அவருக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்தார். அந்திமஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்துவிட்டுத் திருமானிகைக்குத் திரும்பிய ஸ்ரீராமப்பிள்ளை, பட்டரில்லாத திருமானிகையைப் பார்த்து வருந்தி ஓவென்று கதறியழுதார். அதுகண்ட திருத்தாயாரான ஆண்டாள், தம் பிள்ளையைப் பார்த்து, ‘பட்டர் அந்தமில் பேரின்பமாகிற பெருவாழ்வைப் பெற்றுவிட்டாரே என்று தாயாதிக் காய்ச்சலால் பொருமைகொண்டு அழுகிறாயோ?’ என்று கேட்டாளாம். தம் பிள்ளையான பராஸரபட்டர் பரமபதித்ததைக் கண்டு ஆண்டாள் சிறிதும் வருந்தவில்லை. மாறாக, பட்டருக்குப் பேறு முற்பட்டதே என்று மகிழ்ச்சியடைந்தாளாம்.

திருநாராயணபுரத்து ஆய் என்கிற ஜநந்யாசார்யஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை ஸேவிப்பதற்காக ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது சிலர், ‘ஜநந்யாசார்யஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்துவிட்டார்’ என்று பொய்சொல்லி, அவருடைய திருமானிகைச் சொத்து முழுவதையும் செல்வப்பிள்ளையின் ஸ்ரீபண்டாரத்தில் சேர்த்துவிட்டனர். மணவாளமாமுனி களுக்கு ஆசார்யஹ்ருதய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸாதித்துவிட்டு ஊர்திரும்பிய ஆய்ஸ்வாமி நடந்ததைக்கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தாராம்.

“யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சுராமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்” (எவனுக்கு நான் அருள்புரிய விரும்புகிறேனோ அவனது செல்வத்தை அபஹரிக்கிறேன்.) என்று எம்பெருமான் கூறியுள்ளதால், தம்மை அநுக்ரஹம் செய்வதற்காகவே செல்வப்பிள்ளை செல்வத்தை ஸ்லீகரித்துக் கொண்டான்போலும் என்று கூறி, ஆநந்தக்கண்ணீர் மல்கநின்றார் ஆய்ஸ்வாமி. தமது செல்வம் பறிபோய்விட்டதேயென்று வருந்தாமல் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

நமக்கொரு துன்பமேற்பட்டால் எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாகவுள்ள பாபத்திலே ஒன்று கழிந்ததே என்று நாம் மகிழ்ச்சிகொள்ளவேண்டும் என்பர் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி. வாயால் மட்டும் இப்படிச்சொல்பவரல்லர் நம்ஸ்வாமி. அநுஷ்டாந்தத்திலும் காட்டியவர்.

வெளியூர்களிலிருந்து வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமியிடம் “இப்படி வெளியில் ஸஞ்சரிக்கமுடியாதபடி தேவரீர் கஷ்டப்படுகிறதே” என்று கேட்பார்கள். அதற்கு ஸுதர்ஸநர்ஸ்வாமி, ‘இது எம்பெருமான் செய்துள்ள பரமாநுக்ரஹம். கால் நல்ல நிலையிலிருந் தால் ஓரொரு திவ்யதேஸமாகச்சுற்றிக் கொண்டிருப்பேன்; அதனால் பத்திரிகைக் கைங்கர்யம் தடைபடும்; தனது கைங்கர்யம் தடைபடாமல் தொடர்ந்து நடக்கவேண்டும் என்பதற்காக காலை மட்டும் நடக்கமுடியாதபடி செய்துவிட்டான் எம்பெருமான். இது உண்மையில் எம்பெருமான் எனக்குச் செய்த அநுக்ரஹம் தான்’ என்பார். ‘தனக்கொரு க்லேஸமுண்டானால் ... க்ருபாபலம்’ என்ற வசநபூடணத்தின் சொல்லைப்பின்பற்றி வாழ்ந்து வரும் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமிக்கு அவருடைய திருநகரத்ர ஸந்தர்ப்பத்தில் பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

—ஆசிரியர் ரகுராமன்.

ஸ்ரீஸைலேஸதுயாபாத்ரம்— டிஸம்பர் 2009

அஹ்ருதிமனரூபே பாஞ்சஜந்யசுதர்ஷி |
 வஹ்ந் கராஹ்யாமாத்ரி காலக்ஷேபாஸஹோ ஧்ருவம் || 154 ||
 ஃபணிபர்யங்குவிந்யஸ்தஸவ்யபாஹுஸமுஜ்வல: |
 லீலாப்ரசார்யமாணான்யபாணிஸஸ்தகஜானுக: || 155 ||
 ரத்னகங்குணகேயூரரமணியதத்புஜ: |
 கஸ்தூரிகாபங்குடிஃகங்கும்கம்புமனோஹ: || 156 ||
 சௌந்தரியநித்யசாமாஜ்யஸிஹாஸனமுகாம்புஜ: |
 அரூணாஹர்விஸ்பூர்ஜதவ்யாஜஹஸிதோதய: || 157 ||
 நயநாஹ்யோர்மிதஸ்சிமாஸேதுஹூதஸுநாஸிக: |
 விஸாலதீர்ஃசுஸ்திஃகவ்யக்தவ்ரண்யாஸ்க: || 158 ||

54. ஆர்த்தர்களுக்குக் காலதாமதத்தைச் செய்யாது, உடனே ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அஹங்காரம், மனம் இவற்றின் ரூபமாகிய பாஞ்சஜந்யமென்னும் ஸங்கத்தையும், ஸுதர்ஸநமென்றும் சக்கரத்தையும் ஏந்தியவனாய்;

55. திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையின்மீது வைக்கப்பட்ட இடது திருக்கையுடன் விளங்குபவனான எம்பெருமான், மற்றொரு திருக்கரத்தை வலது முழந்தாளின் மீது அழகாக நீட்டி வைத்துள்ளான்¹.

56. ரத்தங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கங்கணங்கள், தோள்வளைகள் ஆகியவற்றுடன் விளங்குகின்ற நான்கு அழகிய புஜங்களை உடையவன் எம்பெருமான். கஸ்தூரிக்குழம்பினால் பூசப்பட்டதும் சங்கு போன்றதுமான திருக்கழுத்தால் மனத்தையீர்க்கும்படி விளங்குகின்றான்.

57. ஸௌந்தர்யம் எப்போதும் ஸாம்ராஜ்யம் செய்யும் ஸிம்ஹாஸனமாகவுள்ளது எம்பெருமானுடைய முகாவிந்தம். அவனுடைய சிவந்த அதரத்திலிருந்து இயல்வான புன்முறுவல் தோன்றுகிறது.

58. திருக்கண்களாகிய கடல்களுக்கு எல்லையாக நடுவிலிட்ட அணையோவென்று

குறிப்பு: 1 “ஸவ்யம் பாதும் ப்ரஸார்ய ஸ்ரிதது₃ ரிதஹரம் துக்ஷிணம் குஞ்சயித்வா ஜாநுந்யாத₄ய ஸவ்யேதரமிதரபு₄ஜம் நாக₃பே₄கே₃ நித₄யா”
 (ஆஸ்ரிதர்களின் பாவங்களைப் போக்கடிக்கும் இடது திருவடியைக் கீழேநீட்டி, வலது திருவடியை மடக்கி, அவ்வலமுழந்தாளில் வலது திருக்கையையும், பாம்பணியில் மற்றதான இடது திருக்கரத்தையும் வைத்துள்ளான்.) என்ற ஸ்லோகம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

கருணாவருணாவசை: கடாக்ஷை: பாலயந் ஜகத் |
 சம்ப்ராப்தசாஹ்ஸ்கோடண்டவிப்ரமபூலதோஜ்வல: || 59 ||
 அனிலகுத்திதஸ்நிதீர்தகுத்தலமந்நர: |
 த்ரீலோக்யரக்ஷாபாரிணமஹர்யமுகுடாத்தி: || 60 ||
 கருணாதிநசஹ்ஸ்ய: சஹ்ஸ்யாதிநரக்ஷண: |
 ரக்ஷணாதிநசஹ்ஸ்யோ பக்தாதிநாத்தமவீபவ: || 61 ||
 சமஸ்தகல்யாணகுண: ப்ரஸத்தாத்தமா பராத்தபர: |
 அவாப்தாஹ்ஸ்யகாமாத்தியோ நிரஸ்தாஸேபகல்மஸ: || 62 ||
 த்ரிகாலஜஸ்த்ரிவர்தனத்திரிதாமா த்ரிகுணாதி: |
 த்ரிவர்தனத்திரிதாபஹ்ஸ்யலோகேஸ்த்ரிவிக்ரம: || 63 ||

நினைக்கலாம்படியான அழகிய திருமூக்கினையுடையவன். புடைபரந்து மிளிர்ந்து நீண்டு தெளிவான மூன்று நிறங்களை¹யுடைய திருக்கண்களையுடையவன்.

59. கருணைக்கடல்போன்ற கடாக்கங்களாலே (கடைக்கண் நோக்கங்களாலே) உலகத்தை ரக்ஷிக்கிறான். அருகிலுள்ள ஸார்ங்கமென்னும் வில்லைப்போல் வளைந்த அழகியகொடி போன்ற புருவங்களால் விளங்குகிறான்.

60. மிகக்கறுத்தும், சுருண்டும், வழுவுழுப்பானதும், நீண்டுமிருக்கின்ற கேசங்களினால் விளங்குகிறான் எம்பெருமான். மூவுலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் வல்லவன் (என்பதைக் கோட்சொல்லும்) விலைமதிப்பற்ற சிறந்த திருமுடியால் ப்ரகாஸிப்பவன்.

61. கருணைக்கு வஸப்பட்ட ஸங்கல்பத்தையும், ஸங்கல்பத்துக்கு வஸப்பட்ட ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணத்துக்கு இசைந்த நல்ல பக்தர்களையும், பக்தர்களுக்கு அதீனமான எல்லாச்சிறப்புக்களையும் உடையவன் எம்பெருமான்.

62. எம்பெருமான் எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் உடையவன்; புகழ்த்தக்க ஸ்வபாவத்தையுடையவன்; மேலானதென்று கூறப்படுவதற்கெல்லாம் மேலானவன்;

குறிப்பு 1: எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களில் வெண்மை, கருமை, செம்மை என்ற மூன்று நிறங்களும் உள்ளன. இயல்வான வெண்மையும், அதிலுள்ள கருவிழிகளில் கருமையும் தென்படுகிறது. திருவின்நாயகனாயிருக்கும் செல்வச் செழிப்பாலும், அடியார்களிடமுள்ள பேரன்பினாலேயும் புருஷோத்தமலக்ஷணத்திற்குச் சேரவும் கடைக்கண் சிவந்து காணப்படும். மேலும் ஆங்காங்கே செவ்வரிகள் விளங்குகின்றனவாதலால் சிவப்பு நிறமும் உண்டு.

छत्रपीठासनोपानत्तल्पदीपांशुकादिना ।

शेषेण भूषितोपान्तो दिव्यवेषेण भोगिना ॥६४॥

वितानदासव्यजनमित्रकेतुरथादिना ।

वैनतेयेन पुरतः सेवितः श्रुतिरूपिणा ॥६५॥

வேண்டிய விருப்பங்கள் யாவும் அடைய(நிறைவேற)ப்பெற்றவன்; (என்றும்) எல்லாக்குற்றங்களிலிருந்தும் நீங்கியவன்.

63. முக்காலத்தையுமுணர்ந்தவன்; மூன்றெழுத்தான ஓங்காரத்தின் உட்பொருளான வன்; “தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே” (பெரியாழ்.திரு.5-4-9) என்கிற படியே திருப்பாற்கடல், ஆதித்யமண்டலம், பரமபதம் என்ற மூன்று இருப்பிடங்களை யுடையவன்.ஸத்த்வம், ரஜஸ்,தமஸ் என்கிற ப்ரக்ருதியின் மூன்று குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்; அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று உறுதிப்பொருள் (பேறு)களையும் தருமவன்; ஆத்₄யாத்மிகம், ஆத்₄பெ₄ளாதிகம், ஆத்₄தை₃விகம் என்ற மூவகைத் தாபங்களையும் போக்குபவன்; மூவுலகையும் நியமிக்கும் ஸ்வாமி; மூன்றடிகளால் உலகங்களை அளந்தவன்.

64. ¹குடையாகவும்,பீடமாகவும், ஸிம்ஹாஸநமாகவும், பாதுகையாகவும், படுக்கையாகவும், திருவிளக்காகவும், திருப்பரியட்டம் முதலியனவாகவும் ஆகி, திவ்யவேஷத்துடன் கைங்கர்யம் செய்யும் அரவரசனான ஆதிபேஷனை அருகிலே உடையவன் எம்பெருமான்.

65. ²விதாநமாகவும் (மேற்கட்டியாகவும்) த₃ாஸனாகவும், விசிறியாகவும், நண்பனாகவும், கொடியாகவும், தேர் முதலியவாகவுமிருக்கின்ற வேதரூபியான

குறிப்பு:1 ‘சென்றால்குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் நின்றால் மரவுடியாம் நீள்கடலுள் என்றும் புணையாம்மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும் அணையாம் திருமார்து அரவு’ என்ற முதல்திருவந்தாதிப் பாசரம் (52) ஈண்டு நினைக்கத்தகும்.

2. த₃ாஸஸ் ஸக₂ா வாஹநமாஸநம் த்₄வஜோ

யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:।

உபஸ்தி₂தம் தேந புரோ க₃ருத்மதா

த்வத₃ங்க்₄ரிஸம்மர்த்த₃கிணங்கஸோபி₄நா|| (ஸ்தோ.ர.41)

(வேதங்களை அவயவங்களாகக் கொண்ட எந்த கருடாழ்வான் தேவரீருக்கு அடியவனும், நண்பனும், வாஹநமும், ஸிம்ஹாஸநமும், கொடியும், மேற்கட்டியும், விசிறியுமாய் இருக்கின்றனோ தேவரீருடைய திருவடிகள் நெருக்கின தழும்பை அடையாளமாகக் கொண்டு விளங்குமவனான அந்தக் கருடனாலே திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பெற்றவர்) என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு கவி இவ்வண்ணம் கூறுகிறார்.

விद्याவேत्रலதாதினவிभूतियुगवृद्धिना ।
 विष्वक्सेनेन सैन्यानामीश्वरेण निषेवितः ॥६६॥
 अनन्तभक्तिनिलयैस्सनन्दसनकादिभिः ।
 चिरन्तनवचस्तोत्रैर्निरन्तरमभिष्टुतः ॥६७॥
 नगरावरणद्वारगोपुरावनकर्मठैः ।
 चण्डाद्यैः कुमुदाद्यैश्च गजवक्त्रादिभिर्वृतः ॥६८॥
 जयशब्दमुखैर्दिव्यैर्देवैः प्राणपारणैः ।
 हेतिभिश्चेतनैः पार्श्वे पञ्चभिः पर्युपासितः ॥६९॥
 नित्यानवद्यया देव्या निष्कारणदयायुजा ।
 जनन्या सर्वजगतामनन्यावनसक्तया ॥७०॥
 त्रैलोक्यरक्षासाम्राज्यमहिष्या मञ्जुहासया ।
 इति पृष्ठोऽभवलक्ष्म्या भगवान् स्निग्धया गिरा ॥७१॥

கருடனால் தன் திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்;
 66. லீலாவிபூதி, நித்யவிபூதியென்கிற இரண்டு விபூதிகளின் வாழ்ச்சியும்
 எவருடைய வித்யாருபமான திருப்பிரம்பிற்கு உட்பட்டு நடக்கிறதோ, அத்தகையவ
 ராய், ஸேனையின் தலைவரான விஷ்வக்ஸேநரால் ஸேவிக்கப்பெற்றவன்;
 67. எல்லையற்ற பக்திக்கு இருப்பிடமான ஸநகஸநந்தாதிகளால் எப்பொழுதும்
 வேதவாக்யங்களால் துதிக்கப்படுமவன்;
 68. நகரம், ப்ராகாரங்கள், நுழைவாயில்கள், கோபுரங்கள் இவற்றைப்
 பாதுகாத்தலில் ஊன்றியுள்ள சண்டன் குமுதன், கஜாநநன் முதலியவர்களாலும்
 சூழப்பெற்றவன்.
 69. அஸுரர்களின் ப்ராணனைப் பாரணைசெய்வவர்களும், அறிவுள்ளவர்¹களுமான
 பஞ்சாயுதாழ்வார்களாலே ஐய என்ற ஸப்தத்தாலே அருகில் நின்று
 ஸேவிக்கப்பெற்றவன்;
 70, 71. எந்நாளும் குறைவற்றவளும், நிர்ஹேதுகமான (காரணமில்லாத)
 கருணையுடையவளும், அனைத்துலகிற்கும் தாயானவளும், தன்னையொழிய
 வேறறியாதவர்களான அடியவர்களைக் காப்பதில் ஈடுபட்டவளும், மூவுலகையும்
 காக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யமஹிஷியுமான பெரியபிராட்டியாராலே அழகிய
 புன்முறுவலுடன் கூடிய அன்பான வார்த்தையினால் எம்பெருமான் இவ்வண்ணம்
 கேட்கப்பட்டான்.

1. “சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாஸஸ்ச” என்ற ப்ரமாணத்தினால் பஞ்சாயுதங்களும்
 சேனர்களேயாவர்.

ஸ்ரீரங்கநாதனது கடைக்கண் பார்வையாகிய மதுவை உண்டதனால் மதம் கொண்டவராய், அளவற்ற நர்த்தனத்தாலே அழகுற்றவராய் விளங்குகிறார்-ஸுதர்ஸனர். மேலும் அசுரர்கள் தலையை அறுப்பதனாலே ரத்தக்கறை படிந்தமேனியராய் உள்ளார். சுழல்கின்ற ஜ்வாலைகளின் ஸமூஹங்களை உடையவராய் அஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே தலைவராயுமுள்ள திருவாழியாழ்வானை ஸரணம் புகுகிறேன்.

57. ஹநுபூஷவிபீஷணயோ: ஸ்யாம் யதமாவிறமோக்ஷமுபேத்ய|
ரகுநாயகநிஷ்க்ரயபூதம் புவி ரங்குதநம் ரமயேதே||

விளக்கவுரை: அநுமாரும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் மோக்ஷத்தையே வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டு மண்ணுலகில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய மூலதனமாக விளங்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தம் கைங்கர்யங்களால் மகிழ்ச்சியுறச் செய்கின்றனர். ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீராமன் தன்னுடைய சோதிக்கு எழுந்தருளக்கூடிய காலத்தில் கூறியதாவது, “ஹேராஜாராமா! எனக்கு உம்மிடத்தில் ஸ்நேஹம் மிகுதியாக உள்ளது. மஹாவீரரே! எனக்கு உம்மிடத்தில் பக்தியும் நிலைத்திருக்கிறது. என் சிந்தை வேறுஎதிலும் செல்லாது” என்று கூறி ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனையே வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அதே போன்று ஸ்ரீராமர் இறுதிக்காலத்தில் “ஆராதய ஜகந்நாதம்” (அரங்கனைப் பூஜித்துக் கொண்டிருப்பாயாக) என்று ஸ்ரீவிபீஷணரிடம் கூறினார். அதனால் அவ்விருவரும் இம்மண்ணுலகில் இன்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனையே தரிசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் ஸ்ரீரங்கத்தில் சேனைமுதலியார் ஸந்நிதியில் அநுமாரையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையும் காணலாம்.

58.இதோ பஹி: பஞ்சபராஞ்சிக₂நி-ப்ரத்யஞ்சி தாநி ஸ்யுரிதோந்நரித்த₂ம்|
ஒளபாதி₄கேப்₄யோ நிருபாதி₄பே₄க்யே ப்ரத்யாஹரத்₃வேத்ரவரம் வ்ரஜாமி||

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கம்கோயிலில் கர்ப்பக்ருஹத்திற்கு முன்பு ஒருமூங்கில் பிரம்பு (உழல்தடிபோன்று) ஒன்றுஉண்டு. அந்த மூங்கில் பிரம்புக்குக் கணையம் என்று பெயர். ஸேவார்த்திகள் உள்ளே நுழையாமைக் காக அது ஒரு தடுப்பாகும். முக்யஸ்தர்களோ, ஆசார்யபுருஷர்களோ வந்தால் அப்பிரம்பை நீக்கி உள்ளே வரச்செய்து ஸேவைபண்ணிவைப்பார்கள். அந்தக் கணையம் எனப்படுகிற மூங்கில் பிரம்பைத் துதிக்கிறார் இதில்.

நமது செவிவாய்கண்மூக்கு உடல் என்ற ஐந்து இந்திரியங்களையும், இங்கு வருவதற்கு முன் உலகவிஷயங்களில் செலுத்தலாம். இங்குவந்தாயிற் றென்றால் ஸ்ரீரங்கநாதனைத்தவிர வேறு எதிலும் செலுத்தக் கூடாது என்று எச்சரிக்கைவிடுப்பதாக உள்ளது இந்தப் பிரம்பு. பட்டர், இதுவரை கோபுரங்கள் மண்டபங்கள் முதலியவற்றில் தனது ஐம்புலன்களைச் செலுத்தினார். இனி அவற்றிலெல்லாம் செலுத்தாது உள்ளேயிருக்கும் ஸ்வயம் போக்யான ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்தில் தான் அவ்விந்திரியங்களைச் செலுத்தவேண்டும் என அறிவுறுத்தக்கூடிய திருப்பிரம்பை ஸரணம் புகுகிறேன் என்கிறார்.

59. ஸேஷஸயலோசநாம்ருத நதீர்யாகுலிதலோலமாநாநாம்।

ஆலம்பு மிவாமோத்யஸ்தம்புத்வயமந்தரங்குமபி₄யாம:॥

விளக்கவுரை: கர்ப்பக்ருஹத்தில் இரண்டு தூண்கள் உள்ளன. குலசேகராழ்வார் ‘‘மாயோனை மணத்தூணை பற்றிநின்று என் வாயார என்று கொலோ வாழ்த்தும் நாளே’’ என்று அத்தூண்களுக்கு ‘‘மணத்தூண்’’ என்று பெயரிட்டுள்ளார். அம் மணத்தூண்கள் எதற்காக நிறுவப்பட்டுள்ளன என்பதனை இந்த ஸ்லோகத்தில் அநுபவிக்கிறார்.

மிக்கவேகமுள்ள வெள்ளப்பெருக்குடைய ஆற்றில் இறங்கி அலமரக்கூடியவனுக்கு ஒருபற்றுகோடு தேவைப்படுகிறது. அதுபோன்று ஆதிஸேஷன் மீது அழகுற ஸயநித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரியபெருமாளது திருக்கண்ணோக்கமாகிய அமுதஆற்றின் வேகத்தில் சிக்கித் தத்தளிக்கக்கூடிய வர்களுக்கு நெருங்கின பற்றுக்கோடாக கைப்பிடி போன்றுள்ள திருமணத் தூண்களிரண்டையும் அடைகிறோம்.

60. ஸ்ரீரங்குநந்தர்மந்திரம் தீப்ரஸேஷம் ஸ்ரீபூ₄மீதத்₃ரம்யஜாமாத்ருக₃ர்ப்ப₄ம்।

பஸ்யேம ஸ்ரீதி₃வ்யமாணிக்யபூ₄ஷா மஞ்ஜுஷாயாஸ்துல்யம் உந்மீலிதாயா:

விளக்கவுரை: திருவநந்தாழ்வான், ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி, அழகியமணவா ளன் இவர்களை உள்ளே கொண்டதாயும் பெரியபிராட்டியாருடைய சிறந்த திருவாபரணப் பெட்டிக்கு சமானமானதுமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்தின் கர்ப்பக்ருஹத்தை நாம் ஸேவிப்போமாக.

என்கிறபடியே மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு வேறுபாட்டைக் காட்டும் அறிவுக்கு காரணமாயிருப்பவளாய், “விஷ்ணுபத்நீ” (ருக்ஷேத்யம்) [விஷ்ணுவுக்கு பத்னியாயிருப்பவள்.] என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதையாகவுமிருப்பவள். அவனும் க₄டம் முதலான வ்யக்தி க₄டத்வம் முதலானவற்றுக்குப் போலே விஸேஷணமான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், இவளிருக்குமிடமெல்லாம் தானும் இருப்பவனாய், பிராட்டியைக் கொண்டே அறியவேண்டும்படியிருப்பவனாய், இவளுக்குத் தலைவனான ஸேஷியாகவும் இருப்பான்.

க₄டமாகிற ஒருபொருளைச் சொன்னபோதே, அதற்கு ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜாதியும் தானே சொல்லப்பட்டதாகிறது. அதுபோலே இந்த அகாரமும், அதனால் சொல்லப்படும் ஸர்வேஸ்வரனைச் சொன்னபோதே அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத்தரும் பிராட்டியையும் சொன்னதாகிறது.

ஆக எம்பெருமானைச் சொல்லும் இந்த அகாரத்தால், அவன் அனைவரையும் காப்பவன் என்னும் தன்மையும், அனைத்துக்கும் காரணமாயிருப்பவன் என்னும் தன்மையும், எல்லாக்கல்யாண குணங்களையும் உடையவன் என்பதும், உபயவிபூதிக்கும் தலைவன் என்பதும், அனைத்திலும் மேம்பட்டவன் என்பதும், உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்பதும், ஸரணமடையத்தக்கவன் என்பதும், உபாயமாயிருப்பவன் என்பதும், அடைத்தக்க உபேயமாயிருப்பவன் என்பதும், அவனுக்கே உரிய மிகச்சிறந்த அப்ராக்ருத தி₃வ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை உடையவன் என்பதும், திருவின் நாயகன் என்பதும் சொன்னதாக ஆயிற்று.

லுப்தசதுர்த்தியின் அர்த்தம்

இந்த அகாரத்தின் மேல் நான்காம்வேற்றுமையுருபு ஏறி “ஸுபாம்ஸுலுக்” என்னும் இலக்கணவிதி₄ப்படி கழிந்து கிடக்கிறது. இந்த அகாரத்தின் மேல் நான்காம்வேற்றுமையுருபு ஏறும் என்னும் விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்னவெனில்; இந்த ப்ரணவத்திற்கு விவரணமான இரண்டு பத₃ங்களில் இரண்டாவது பத₃ம் (நாராயணய என்னும் பத₃ம்) நான்காம் வேற்றுமையில் அமைந்திருக்கையாலே, அதற்குச் சுருக்கமான இந்த அகாரத்திலும் நான்காம் வேற்றுமை ஏறிக்கழிந்திருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி நான்காம் வேற்றுமை ஏறிக்கழிந்திருப்பதாகக் கொள்ளாமல், உள்ளபடி முதல்வேற்றுமையாகவே கொண்டு ‘தத்த்வமஸி’ வாக்யத்தில் போலே அகாரவாச்யனே மகாரவாச்யன் என்று பொருள்படுவதாகக் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— டிஸம்பர் 2009

கொள்ளலாமே என்பது சிலருடைய ஆக்ஷேபம். அப்படிக்கொண்டால் அது விவரணமான 'நாராயண' என்னும் பதத்தோடு விரோதிக்கும். அதற்கு மேல் 'நாராயண' பதம் நர ஸமுஹங்களாகிற நாரங்களை அயநமாக - ஸரீரமாகக் கொண்டவன் என்று பொருள்படுகையாலே, அதனால் தேறும் ஸரீராத்மத் தன்மையோடும் முரண்படும். "அஹமபி ந மம, ப₄க₃வத ஏவாஹமஸ்மி" () [நானும் எனக்குரியேனல்லேன். ப₄க₃வானுக்கு உரியவனாகிறேன்.] என்னும் ப்ரமாணத்தின்படி தனக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே இல்லை என்றும், எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டது இவ்வாத்மா என்றும் சொல்லுகிற நமஸ் ஸப்₃த₃த்தின் பொருளோடும் விரோதிக்கும்.

"பதம்விஸ்வஸ்ய" (தை.நா.11) [உலகனைத்துக்கும் பதியாயிருப்பவன் நாராயணன்.], "பதம்பதீநாம்" () [உலகத்தில் பலருக்குத் தலைவராயிருப்பவருக்கும் தலைவனாயிருப்பவன்], "ப்ரத₄நக்ஷத்ரஜ்ஞபதிர் கு₃ணேஸ:" (ஸ்வே 6-13) [மூலப்ரக்ருதிக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் தலைவனாயிருப்பவன், நற்கு₃ணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்.], "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஸநீஸௌ" (ஸ்வே 1-9) [பிறப்பற்றவர்களான அறிவில்லாத ஜீவாத்மாவும் எல்லாமறிந்த பரமாத்மாவும், முறையே எதையும் நியமிக்காத வர்களாயும், அனைத்தையும் நியமிப்பவராகவும் உள்ளனர்.], "கரணாதி₄பாதி₄ப:" (ஸ்வே 6-9) [தன்னுடைய இந்த்₃ரியங்களுக்குத் தலைவனான ஜீவர்களுக்கும் தலைவனாய் இருப்பவன்.], "க்ஷராத்மாநாவீஸதே தே₃வ ஏக:" (ஸ்வே 1-10) [ஸ்வரூபத்தில் மாறுபடக்கூடிய அசித்தையும், ஸ்வபாவத்தில் மாறுபடக்கூடிய சித்தையும் ஒப்பற்றவனான நாராயணன் நியமிக்கிறான்.], "யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி" (யஜுர் அஷ்டக 3-7) [எந்தப்பரமாத்மாவுக்கு நான் அடிமைப்பட்டிருக்கிறேனோ, அவனைவிட்டு வேறிடம் செல்லமாட்டேன்], "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂" (ரா.ஆ.15-7) [காகுத்தரே! நானுமுமக்கு அடிமையாயிருக்கிறேன்.], "த₃ாஸபூ₄தாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யமாத்மாந: பரமாத்மந:" (ஹாரீதஸ்மருதி) [எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயல்வாகவே அடிமைப்பட்டவர்கள்.], "ஆத்மத₃ாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வப₄ாவஞ்சஸ்த₃ாஸ்மர" (விஷ்ணு தத்த்வம்) [ஜீவாத்மா அடிமைப்பட்டது என்பதையும் எம்பெருமான் ஒருவனே தலைவன் என்பதையும், இந்த ஸம்ப₃ந்த₄ம் இயல்வானது என்பதையும் எப்போதும் நினைப்பாயாக.], "த₃ாஸோ஽ஹம் வாஸுதே₃வஸ்ய" () [வாஸுதே₃வனுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன்.], "உத்தம: புருஷஸ்த்வநய: பரமாத்மேத்யுத₃ாஹ்ருத:

யோ லோகத்ரயமாவிஸ்ய பி₃பர்த்யவ்யய ஈஸ்வர:” (கீதை 15-17) [மேலான புருஷன் எனப்படும் ‘புருஷோத்தமன்’ ப₃த்₃த₄முத்தஜீவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். அவனே பரமாத்மா என்று சொல்லப்படுகிறான். அழியாதவனாய், அனைத்தையும் நியமிக்கும்வனாய், எல்லாப்பெருள்களையும் உள்நுழைந்து தாங்குகிறான்.] என்று ஸர்வேஸ்வரனுடைய சேஷித்வத்தையும் (தலைவனாயிருக்கும் தன்மையையும்) ஜீவாத்மாவினுடைய சேஷித்வத்தையும் (அடிமையாயிருக்கும் தன்மையையும்) சொல்லுகிற ஸ்ருதிஸ்மருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆகையால் இந்த அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமை உருபே ஏறியிருக்கிறதென்று கொள்ளவேண்டும். அந்த நான்காம் வேற்றுமையுருபு ‘தாத்₃ர்த்₂யே சதுர்த்₂’ என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன் விருப்பத்திற்கேற்பக் கையாளலாம்படி ஆத்மா அடிமைப்பட்டிருக்கும் என்று சொல்லுகிறது.

உகாரார்த்தம்

அடுத்தபடி ஏகாரப்பொருளையுடைய உகாரம் இந்த சேஷித்வத்துக்குக் களையான பிறருக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதைத் தவிர்க்கிறது. அதாவது – இவ்வுலகிற் காணும் நிலம், பிள்ளைகள், மனைவி, தேஹம், குணங்கள் ஆகியவை ஒவ்வொருவருக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பது. நிலம், வீடு முதலான அசேதநபொருள்கள் விற்பதற்கும், வாங்குவதற்கும் உரியவையாகையாலே ஒருவனுக்கே உரியவையாயிருப்பவையன்று. பிள்ளை முற்கூறிய நிலம் முதலானவற்றைப்போலே விற்பதற்கும் வாங்குவதற்கும் உரியவனல்லாதபோதும் தாய் தந்தையர் முதலான உறவினரோடு, கணக்கற்ற தேஹத்தைகளோடு வேற்றுமையில்லாமல் அனைவருக்கும் ஒருபடியாக ஒரு காலத்தில் பொதுவான சேஷிப்பொருளாயிருக்கிறனாகையாலே (அடிமைப்பட்டிருக்கையாலே) அவனுக்கும் அநந்யார்ஹசேஷித்வமில்லை. அக்நியை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டு கைப்பிடித்த மனைவியும், கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட தொடர்பாகையாலே வேறொரு காலத்தில் மற்றொருவனுக்கு உரியவளாவதற்கு இடமுண்டு. ஆகையால் அவளுக்கு இயல்வான அநந்யார்ஹசேஷித்வமில்லை. அந்த நிலம், பிள்ளை முதலானவற்றைப்போலே தனியாக இராமல் இவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கும் ஸரீரத்துக்கும் சேஷித்வமிருந்தபோதிலும் வேறொருவருக்கும் உரிமையாயிராத சேஷித்வமில்லை. மனைவியின் ஸரீரம் கணவனுக்கு சேஷமாயிருக்கிறது. கணவனுடைய ஸரீரம் தேவர் முதலானார்க்கு ஸூசைஸேஸத்யாபாத்ரம்— டிஸம்பர் 2009

ஸேஷமாயிருக்கிறது. அதற்கு மேலே அடிமைஓலை எழுதிக்கொடுப்பவர்களும் உண்டு. ஆகையால் தேஹத்துக்கும் அநந்யார்ஹஸேஷத்வமில்லை. “யஸ்யதே தஸ்ய தத் த₄நம்” () [மனைவி, பிள்ளை, தாஸன் ஆகிய மூவரும் எவனுக்கு உரியவர்களோ, அவர்கள் அவனுடைய சொத்தாக ஆகிறார்கள்.] என்கிற ந்யாயத்தாலே ஒரு மனிதனுடைய குணம் அந்த குணத்தையுடையவன் அடிமைப்பட்டிருக்குமிடத்துக்குத் தானும் அடிமைப்பட்டிருக்கையாலே, அதற்கும் அநந்யார்ஹஸேஷத்வமில்லை; விட்டுப்பிரியாமையேயுள்ளது.

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்துவானது அடிமைப்பட்டிருக்கும் போது, நிலம் வீடு முதலானவற்றைப் போலல்லாமல் விற்பதற்கும், வாங்குவதற்கும் தகுதியில்லாததாய் இருக்கும். பிள்ளை முதலானவர்களைப் போலே அனைவருக்கும் பொதுவாயிராமல் எம்பெருமானுக்கே உரியதாயிருக்கும். மனைவியைப் போலே கர்மம் காரணமாய் அமைந்த தொடர்பாயிராமல், இயல்வான தொடர்பையுடையதாயிருக்கும். ஆத்மாவுக்கு தேஹம் போலே பிறருக்கு அடிமையாக்கக்கூடியதாயிராமல், ஒழிக்கமுடியாத தொடர்பை உடையதாயிருக்கும். குணங்களைப் போலல்லாமல் குணியாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கே அடிமைப்பட்டதாயிருக்கும். “ந தத்யஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம்” (கீதா 10-39) [சராசரமான எந்த வஸ்துவும் என்னை விட்டுப்பிரிந்திருப்பது இல்லை.] “கோஹ்யேவாந்யாத், க: ப்ராண்யாத் யதேஷ ஆகாஸ ஆநந்தே₃ நஸ்யாத்” () [ஆகாஸம், ஆநந்தம் எனப்படும் இந்தப் பரமாத்மா இல்லாவிடில் எந்தச் சேதநனும் இவ்வுலகவாழ்வையும் அடையமுடியாது, மோக்ஷலோகத்தையும் அடையமுடியாது.] என்று ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மில்லாவிடில் குணமுடைய பொருளைவிட்டிருக்கும் குணம் போலே ஸத்தையே ஸித்தி₄க்காது என்கையாலே, விற்கவும் வாங்கவும் முடியாது என்னும் விஷயம் தேறுகிறது. “ஆத்மைவேத்யம் ஸர்வம்” () [இவ்வுலகனைத்தும் பரமாத்மாவே], “ப்ரஹ்மைவேத்யம் ஸர்வம்” () [இவ்வுலகனைத்தும் ப்ரஹ்மமே], “ஸர்வம் க₂ல்வித்யம் ப்ரஹ்ம” () [இவ்வுலகமனைத்தும் ப்ரஹ்மமேயன்றே], “யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்” (ப்ருஹ 5-7-3) [எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா ஸரீரமாயிருக்கிறானோ, எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு பூமி ஸரீரமாயிருக்கிறதோ], “தத் ஸர்வம் வை ஹரஸ் தநு:” [இந்த எல்லாவுலகமும் எம்பெருமானுடைய ஸரீரமாகும்], “தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:” (ஸ்ரீவி.பு) [இந்த எல்லாவுலகமும் எம்பெருமானுடைய ஸரீரமாகும்.] என்று தன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் ஆத்மாவாய்,

கருத்துரை: பத்நாதி இதி ப்ருத்₄:-நம்மை விடாமல் நாம் துன்புற்றபோது துன்புற்றும், இன்புற்றபோது இன்புற்றும் கூடவே இருக்கும் உறவினன் என்றபடி. ஸக₂ - தோழன். நாம் துயருற்றபோது துயரைப் போக்குமவராய், ப₄க₃வத்₃ப₄வம் பண்ணும்போதும், 'பே₃த₄யந்த பரஸ்பரம்' (கீதை 10-9) என்று ஒருவருக்கொருவர் ப₄க₃வத்₃குணங்களைச் சொல்லுவதற்கும் கேட்பதற்கும் உறுப்பான துணைவர் என்றபடி. ஆத்மா - தான் என்பது அதன் பொருள். முற்கூறிய - பிற்கூறும் எல்லாவற்றையும் தனக்காக உபயோகிக்கிற நான் என்பது அதன் கருத்து. 'தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்' (திருவாய்.3-6-9) என்று ஆழ்வார் 'நான்' என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் 'தான்' என்றிருநீ. இதனால் 'த்வம் ஆத்மா அஸி'-என்பதற்கு 'தேவரீர் நானாக ஆகிறீர்' என்பது பொருளாகத் தரும். மேலும் 'ஸேஷீ ப₄வஸி, ஆந்தரஸாஸிதா ப₄வஸி' என்பவற்றிற்கு - என்னையடிமை கொள்ளுமவரும் என்னையுட்புகுந்து நியமிப்பவரும் (பரமாத்மாவும்) தேவரீரே ஆகிறீர் என்பது பொருள். 'ஆந்தர: ஸாஸிதா' என்பதற்குப் பத்₃வுரையில் கூறிய இரண்டுபொருள்களுக்குள், (1) ஆந்தர: என்பதற்கு அந்தரேப₄வ: மனத்தில் இருக்கும் பரமாத்மா என்று முதற்பொருள். (2) 'ஆத்மந: அந்தர:' (ப்₃ருஹ.உப 5-7-22) என்றவிடத்தில் அந்தர: என்பதற்கு (ஆத்மாவுக்கு) உள்ளிருக்கும் பரமாத்மா என்றுபொருள் கூறப்பட்டுள்ளபடியினால், அந்தரஸ்ய அயம் ஆந்தர: என்று கொண்டு 'உள்ளிருக்கும் பரமாத்மாவின் உள்ளும் இருந்து அப்பரமாத்மாவை நியமிக்கும் ஜ்ஞாநி' என்பது இரண்டாம் பொருள். 'ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்' (கீதை 7-18) (ஜ்ஞாநியோ என்றால் எனக்கு ஆத்மா என்பதே என் கருத்தாகும்) என்று எம்பெருமான் ஜ்ஞாநியை தனக்குள்ளிருந்து தன்னையும் நியமிப்பவனாக அருளிச்செய்தது இதற்கு ப்ரமாணமாகும். யத்₃வா - இது முன்பு தனித்தனியே சொன்னவற்றையெல்லாம் தவிர்க்கிறது. இப்படி ஒவ்வொன்றாக இருத்தலைச் சொல்லிக் கொண்டுபோனால் நூல்விரிவுபடுமென்பதனால். ஆத்மாவுக்குத் தகுந்ததாக உலகில் எவ்வெவையெல்லாம் உண்டோ அவையெல்லாம் தேவரீரேயாகிறீர் என்று முடிவில் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடித்தருளியபடி.

(இந்த ஸ்லோகத்தில் 'த்வம் ஆத்மா அஸி - (தேவரீர் அடியேனாக ஆகிறீர்) என்று இவர் தமக்கு மாமுனிகளோடு அருளிச்செய்த ஒற்றுமை 'ஜீவாத்மாக்களனைவரும் ஒன்றே' என்று பகஷத்தாலல்ல; ஸேஷஸேஷி ப₄வத்தாலும், நியந்த்ருநியாம்யப₄வத்தாலுமே என்பது மேலே ஸேஷீ ப₄வஸி, ஆந்தர: ஸாஸிதா ப₄வஸி' என்றருளிச்செய்வதிலிருந்து ஸ்பஷ்டமாகிறது. இவ்வொற்றுமை தமக்குப் பரமாத்மாவோடு உள்ளமை ஸாஸ்த்ர ஸித்₄த₄மாகையாலும் 'பீதகவாடைப்பிரானூர் பிரமகுருவாகி வந்து' (பெரியாழ்.திரு.5-2-8) என்கிறபடியே மாமுனிகள் பரமாத்மாவின் அவதாரமாகையாலும்; இவர் தமக்கு அம்மாமுனிகளோடு ஒற்றுமை கூறினாரென்று கருத்தாகும்.)

8. अग्रे पश्चादुपरि परितो भूतलं पार्श्वतो मे
मौलौ वक्त्रे वपुषि सकले मानसाम्भोरुहे च।

पश्यन् पश्यन् वरवरमुने दिव्यमङ्घ्रिद्वयं ते
नित्यं मञ्जन् अमृतजलधौ निस्तरेयं भवाब्धिम्॥

அக்₃ரே பப்ஸாது₃பரி பரிதோ பூ₄தலம் பார்ஸ்வதோ மே
மௌலௌ வக்த்ரே வபுஷி ஸகலே மாநஸாம் பே₄ாருஹே ச
பப்ஸந் பப்ஸந் வரவரமுநே தி₃வ்யமங்க₄ரித்₃வ்யம் தே
நித்யம் மஜ்ஜந்நம்ருத ஜலதெ₄ள நிஸ்தரேயம் ப₄வாப்₃தி₄ம்॥

பதவுரை: ஹேவரவரமுநே!- வாரீர் மணவாளமாமுனிகளே, தே-தேவரீருடைய, திவ்யம்-ஆச்சர்யகரமான, அங்க₄ரித்₃வ்யம்-திருவடியிணையை, அக்₃ரே-எதிரிலும், பப்ஸாத்-பின்புறத்திலும், பூ₄தலம் பரித: - பூமியின் நான்கு பக்கங்களிலும், மே பார்ஸ்வத: - அடியேனுடைய இரு பக்கங்களிலும், மௌலௌ-தலையிலும், வக்த்ரே-முகத்திலும், ஸகலே வபுஷி-உடலிலுள்ள எல்லாவறுப்புக்களிலும், மாநஸ அம்பே₄ாருஹே ச-ஹ்ருத்ய கமலத்திலும், பப்ஸந் பப்ஸந் - (இடையருத நினைவின் மிகுதியாலே) எப்போதும் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்த்துக்கொண்டே, அம்ருத ஜலதெ₄ள- இறப்பவனைப் பிழைப்பூட்டும் அமுதக்கடலில், மஜ்ஜந் - மூழ்குவனாய்க் கொண்டு, ப₄வாப்₃தி₄ம் நிஸ்தரேயம் - பிறவிக் கடலைத் தாண்ட விரும்புகிறேன்.

கருத்துரை: “கு₃ரு பாத்₃ாம்பு₃ஜம் த்₄யாயேத் கு₃ரோரந்யம் ந ப₄ாவயேத்” - (ப்ரபஞ்சஸாரம்) [ஆசார்யனுடைய திருவடித்தாமரைகளை த்₄யாநிக்கவேண்டும். ஆசார்யனைத் தவிர வேறொருவனை நினைத்தல் கூடாது.] என்ற ப்ரமாணம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஒருகடலில் மூழ்கிக் கொண்டே மற்றொரு கடலைத் தாண்டவிரும்புவது ஆஸ்சர்யமுண்டாக் கலாம். ஆசார்யனுடைய ஆஸ்சர்யகரமான திருவடிகளை த்₄யாநம் செய்துகொண்டே யிருக்கிற ப₄ாவநாப்ரகர்ஷத்தின் மஹிமையினால் எல்லாம் ஸித்₃தி₄க்குமாகையால், இதில் பொருந்தாமை ஏதுமில்லை என்கிறார் ஆசார்யப₄க்தாக்₃ரேஸர ராகிய திருமழிசை அண்ணுவப்பங்கார் ஸ்வாமி (வ்யாக்₂யாதா).

‘ப₄க்₃வதா ஆத்மீயம் ஸ்ரீமத் பாத்₃ாரவிந்த்யுக₃ளம் ஸிரஸி க்ருதம் த்₄யாத்வா அம்ருதஸாக்₃ராந்தர் நிமக்₃ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுக₂மாஸீத்’ (எம்பெருமானால் தன்னுடைய பரம்பே₄ாக்₃யமான திருவடித்தாமரைகளை தன் தலையில் வைக்கப்பட்டதாக த்₄யாநம் பண்ணி ஆநந்தமாகிற அமுதக்கடலுக்குள்ளே மூழ்கிய எல்லா அவயவங்களையும் உடையவனாய்க் கொண்டு ஸுக₂மாக இருக்கக்கடவன்) என்று ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்யுத்தில் எம்பெருமானார் எம்பெருமான் விஷயத்தில் அருளிச்செய்ததை இவர் இங்கு ஆசார்யரான மாமுனிகள் விஷயத்தில் அருளிச்செய்தார்.

9. कर्माधीने वपुषि कुमतिः कल्पयन् आत्मभावं
दुःखे मग्नः किमिति सुचिरं दूयते जन्तुरेषः ।

सर्वं त्यक्त्वा वरवरमुने सम्प्रति त्वत्प्रसादाद्
दिव्यं प्राप्तुं तव पदयुगं देहि मे सुप्रभातम् ॥९

கர்மாதீ₄நே வபுஷி குமதி: கல்பயந்நாத்மப₄ாவம்
து₃:கே₂ மக்₃ந:கிமிதி ஸுசிரம் தூ₃யதே ஜந்துரேஷ:॥
ஸர்வம் த்யக்த்வா வரவரமுநே ஸம்ப்ரதி த்வத்ப்ரஸாத₃ாத்₃
தி₃வ்யம் ப்ராப்தும் தவ பத₃யுக₃ம் தே₃ஹி மே ஸுப்ரப₄ாதம்॥

பதவுரை: ஹே வரவரமுநே! – மணவாளமாமுனிகளே!, ஏஷ: ஜந்து:–நம்மடியவனா (கிய) இந்த ஜீவாத்மா, கர்ம அதீ₄நே – முன்செய்த முழுவினையினால் உண்டான, வபுஷி – தனது தே₃ஹத்தில், ஆத்மப₄ாவம் – ஆத்மாவின் தன்மையை, கல்பயந்–ஏறிட்டு, குமதி:– திரிபுணர்ச்சியுடையவனாய்க் கொண்டும், து₃:கே மக்₃ந:– ஸம்ஸாரது₃:க₂(ஸாக₃ர)த்தில் மூழ்கியவனாய்க்கொண்டும், கிம் – எதற்காக, தூ₃யதே – வருந்துகிறான், இதி (மத்வா)– என்று தேவரீர் நினைத்தருளி, (அடியேன்) ஸர்வம் – முற்கூறிய திரிபுணர்ச்சி ஸம்ஸாரது₃:க்கம் முதலிய எல்லாவற்றையும், த்யக்த்வா – விட்டொழித்து, ஸம்ப்ரதி – இப்பொழுதே, தவதி₃வ்யம் பத₃யுக₃ம் ப்ராப்தும் – தேவரீருடைய மிகவும் அழகிய திருவடியினை அடைவதற்கு உறுப்பாக, த்வத் ப்ரஸாத₃ாத் – தேவரீருடைய (இயற்கையான) அநுக்₃ரஹத்தினாலே, மே – அடியேனுக்கு, ஸுப்ரப₄ாதம் – (தேவரீர் திருவடிகளை அநுப₄விப்பதென்னும் பகல்வேளைக்கு ஆரம்ப₄மாகிற) நல்ல விடிவை, தே₃ஹி– தந்தருளவேணும்.

கருத்துரை: ‘கர்மாதீ₄நே’ என்று, தொடங்கி, தூ₃யதே ஜந்துரேஷ:’ என்பதிறுதியாக முன்னிரண்டடிகளும், மாமுனிகள் தமது ஸரிஷ்யனைப் பற்றி நினைக்கவேண்டிய நினைப்பின் அநுவாத₃மாகும். ‘இதி’ என்பதற்கு பிறகு ‘மத்₂வா’ என்றொரு பத₃த்தைக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. தேவரீர் திருவடிகளை அநுப₄விக்கமுடியாமல் கழிந்த காலப்ரளயராத்ரி அநுப₄விக்கமுடியாமல் இனிமேல் அவ்வநுப₄வத்தைப் பெறப்போகும் காலம் பகல் போன்றது. அதற்கு முற்பட்டதாகிய நல்ல விடியற்காலத்தை, தேவரீருக்குண்டான இயற்கையான க்ருபையாலே கற்பித்தருள வேணுமென்றாயிற்று இதனால்.

10. याया वृत्तिर्मनसि मम सा जायतां संस्मृतिस्ते योयो जल्पस्स भवतु विभो नामसंकीर्तनं ते।

याया चेष्टा वपुषि भगवन् सा भवेत् वन्दनं ते सर्वं भूयात् वरवरमुने! संयगाराधनं ते ॥

யாயா வ்ருத்திர் மனஸி மம ஸா ஜாயதாம் ஸம்ஸம்ருதிஸ் தே
யோயோ ஜல்பஸ் ஸ ப₄வது விபே₄ா நாமஸங்கீர்த்தநம் தே
யாயா சேஷ்டா வபுஷி ப₄க₃வந் ஸா ப₄வேத் வந்த₃நம் தே
ஸர்வம் பூ₄யாத் வரவரமுநே! ஸம்யக₃ாராத₄நம் தே॥

பதவுரை: ஹேவரவரமுநே! – மணவாளமாமுனிகளே!, மம– முன்செய்த வினைக்கு
ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்– டிஸம்பர் 2009

வஸப்பட்ட அடியேனுடைய, மநஸி- ஓரிடத்தில் ஒருகணமும் நிலைபெருத மனத்தில், யாயா வருத்தி: - எந்தெந்த அறிவானது, ஜாயதாம் - (தந்தம் காரணங்களால்) உண்டாகத்தகுமோ, ஸா வருத்தி: - அந்தந்த அறிவெல்லாம், தே-நினைத்தவுடனே மகிழ்ச்சியூட்டுகிற தேவரீருடைய, ஸம்ஸம்ருதி: - நல்ல நினைவினுருவாகவே, ஜாயதாம் - உண்டாகவேணும், ஹே விபே₄ - வாரீர் ஸ்வாமியே, மே-அடியேனுக்கு, ய: ய: ஜல்ப: - எந்தெந்த வார்த்தையானது, ஜாயதாம் - (தந்தம் காரணங்களால்) உண்டாகத்தகுமோ, ஸ: - அவ்வார்த்தையனைத்தும், தே-புகழ்த்தக்க தேவரீரைப் பற்றியதான, ஜல்ப: - வார்த்தையுருவாகவே, ஜாயதாம் - உண்டாகவேணும், ஹே புகழ்வந்! - அறிவாற்றல்களால் மிக்கவரே, மம-அடியேனுடைய, வபுஷி - ஏதோவொரு வேலையைச் செய்து கொண்டேயிருக்கும் ஸரீரத்தில், யா யா சேஷ்டா - எந்தெந்தச் செயலானது, ஜாயதாம் - (தந்தம் காரணங்களினால்) உண்டாகத் தகுமோ, ஸா சேஷ்டா - அச்செயலெல்லாம், தே - வணக்கத்தக்க தேவரீரைப் பற்றியதான, வந்தநம் - வணக்கவுருவாகவே, ஜாயதாம் - உண்டாகவேணும், ஸர்வம் - இதுவரையில் சொல்லியும் சொல்லாதும் போந்த, (அடியேனுடைய வினையடியாக உண்டாகத்தக்க) செயல்களெல்லாம், தே - தேவரீருடைய, ஸம்யக் ஆராதநம் - பரீதிக்குக் காரணமான நல்ல ஆராதநரூபமாகவே, பூயாத் - உண்டாகவேணும்.

கருத்துரை: அடியேனுக்கு முன்செய்ததீவினையின் பயனாக மனத்தில் உண்டாகும் தீயஎண்ணங்களெல்லாம் தேவரீருளால் மாறி தேவரீரைப் பற்றிய த்யாநமாகவே உண்டாகவேணும். வாயில் வரும் தீயபேச்சுக்களெல்லாம் மாறி தேவரீருடைய நாமஸங்கீர்த்தமாகவே உண்டாகவேணும். உடலில் உண்டாகும் தீய செயல்களெல்லாம் மாறி தேவரீரைப்பற்றிய வணக்கமாகவே உண்டாகவேணும் என்று இதனால் ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. 'ஜாயதாம்' என்பதனை ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் இரண்டு தடவை திருப்பிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. 'ஜாயதாம்' என்பது லோட் ப்ரத்யயாந்தமான ஸப்₃தம். அதற்குப் பலபொருள்கள் உள்ளன. இங்கு முதலில் அர்ஹம் - தகுதியென்ற பொருளிலும், பின்பு வேண்டுகோள் என்ற பொருளிலும் அச்சொல் ஆளப்பட்டமை பத்யுரையில் கூறியது கொண்டு அறிதல் தகும். இங்ஙனமன்றி (ஜாயதாம் என்பதை ஆவ்ருத்தி செய்யாமலேயே) அடியேன் மனத்திலுண்டாகும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் தேவரீர் நினைவாகவும், வாயில் வரும் சொற்களெல்லாம் தேவரீர் நாமஸங்கீர்த்தநமாகவும், தேஹத்தில் தோன்றும் செயல்களெல்லாம் தேவரீர் திருவாராதநமாகவுமே உண்டாகவேணும் - என்றும் பொருள் கூறுதல் தகும்.

11. अपगतमदमानैरन्तिमोपायनिष्ठैः
 अधिगतपरमार्थैरर्थकामानपेक्षैः ।
 निखिलजनसुहृद्भिः निर्जितक्रोधलोभैः
 वरवरमुनिभृत्यैः अस्तु मे नित्ययोगः ॥

அபக₃தமத₃மாநை: அந்திமோபாயநிஷ்டை₂:
 அதி₄க₃தபரமார்த்தை₂: அர்த்த₂காமாநபேகை:
 நிகி₂லஜநஸுஹ்ருத்₃பி₄: நிர்ஜித க்ரோத₄லோபை₄:
 வரவரமுநி ப்₄ருத்யை: அஸ்து மே நித்யயோக₃:||

பதவுரை: மே – இத்தனை நாள்கள் தீயவரோடு எப்போதும் சேர்ந்திருந்த அடியேனுக்கு, அபக₃தமத₃மாநை: – நாமே உயர்ந்தவர் என்ற கர்வமும், பெரியோர்களை அவமதிக்கும்படிக்கு வளர்ந்த அஹங்காரமும் சிறிதும் இல்லாதவர்களும், அந்திம உபாய நிஷ்டை₂: – ஆசார்யாபி₄மானத்திற்கு இலக்காகையாகிற கடைசியான மோகோபாயத்தில் மிகவும் நிலைநின்றவர்களும், அதி₄க₃த பரம அர்த்தை₂: – பூர்ணமாக அடையப்பட்ட ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தை (எல்லையான பலனை) உடையவர்களும், அர்த்த₂ காம அநபேகை: – மற்ற உபாயத்தையும் மற்ற பலனையும் விரும்பாதவர்களும், அல்லது செல்வத்தையும் காமபே₄க₃த்தையும் விரும்பாதவர்களும், நிகி₂ல ஜநஸுஹ்ருத்₃பி₄: – வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் இவ்விருவருமல்லாத நடுவர்கள் ஆகிய எல்லா மனிதர்களிடமும் நன்மையைத் தேடும் நல்லமனமுடையவர்களும், நிர்ஜித க்ரோத₄லோபை₄: – கோபத்தையும் உலாபித்தனத்தையும் நன்றாக வென்றவர்களுமான, வரவரமுநி ப்₄ருத்யை: – மணவாளமாமுனிகளின் அந்தரங்க ஸிஷ்யர்களான கோயில் கந்தாடையண்ணன், வானமாமலை ஜீயர் முதலியவர்களோடு, நித்யயோக₃: – (திருவடிகளைத் தாங்கும் பஞ்சமெத்தை, திருவடி இரேகை ஆகியவற்றிற்குப் போல்) நித்யமான ஸம்பூந்த₄மானது, அஸ்து – உண்டாகவேணும்.

கருத்துரை: இதுவரையில் மதம், மானம், பொன்னாசை, பெண்ணாசை, கோபம், உலோபம் முதலிய தீயகுணங்களே நிறையப்பெற்ற நீசஜநங்களோடு இடைவிடாமல் பழகிப்போந்த தமக்கு, இக்குற்றங்களில் ஏதுமின்றியே, ஆசார்யகைங்கர்யம், அதற்கு உபாயமாக ஆசார்யனையே பற்றுதல், அனைவரிடத்திலும் நல்லெண்ணம் தொடக்கமான நற்குணங்களே மல்கியிருக்கப்பெற்ற மணவாளமாமுனிகளின் ஸிஷ்யர்களோடு நித்யஸம்பூந்த₄ம் (நீங்காத தொடர்பு) உண்டாகவேணுமென்று இதனால் ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று.

இவ்வுத்தர தி₃நசர்யையில் உந்மீலத் பத்₃மக₃ர்ப்ப₄ (6) என்ற ஸ்லோகம் தொடங்கி ‘அபக₃தமதமாநை:’ (11) என்னும் இந்த ஸ்லோகம் முடிவாக – ஆறு ஸ்லோகங்களில் முறையே (1) தமது ஸிரஸ்ஸில் மாமுனிகள் தமது திருவடிகளை வைத்தருளவேணுமென்னும் ப்ரார்த்த₂னை, (2) அவரே எல்லாவுறவுமுறையுமாவார் என்னும் திடநம்பிக்கை, (3) தமக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் தம்முடைய எல்லாவுறுப்புக்களிலும் எல்லா இந்த₃ரியங்களிலும் எப்போதும் மாமுனிகளின் திருவடிகள் காணப்பெறுவதற்குக் காரணமான தமது இடையருத நிலைவின் தொடர்ச்சியை ப்ரார்த்தி₂த்தல், (4) து₃:க₂ம் முதலிய விரோதி₄கள் நீங்கவேண்டுமென்று வேண்டுதல், (5) அவர்திறத்தில் ஸகலகைங்கர்யங்களையும் ப்ரார்த்தி₂த்தல், (6) அக்கைங்கர்யத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான அவரடியார்களோடு இடையருமல் நேரும் தொடர்பை வேண்டுதல் ஆகிய ஆறு விஷயங்கள் கூறப்பட்டன. (11)

12. इति स्तुतिनिबन्धेन सूचितस्वमनीषितान्।
भृत्यान् प्रेमार्द्रया दृष्ट्या सिञ्चन्तं चिन्तयामि तम् ॥१२॥

இதிஸ்துதிநிபந் தே₄ந ஸ்சிதஸ்வமநீஷிதாந்।

ப்₄ருத்யாந் ப்ரேமார்த்யா த்ய₃ருஷ்ட்யா ஸிஞ்சந்தம் சிந்தயாமி தம்॥

பதவுரை: இதி - முற்கூறிய இந்த ஆறு ஸ்லோகங்களின்படியே. ஸ்துதி நிபந் தே₄ந - ஸ்தோத்ரமாகிய ப்ரபுந் த₄த்தினால், ஸ்சித ஸ்வமநீஷிதாந் - குறிப்பிடப்பட்ட தாம்தாம் விரும்பிய புருஷார்த்தங்களை (பயன்களை) உடைய, ப்₄ருத்யாந் - விற்கவும் வாங்கவும் உரிய கோயிலண்ணன் முதலிய ஸரிஷ்யர்களை, ப்ரேம ஆர்த்யா - ப்ரீதியினால் குளிர்ந்திருக்கிற, த்ய₃ருஷ்ட்யா - திருக்கண்ணோக்கத்தாலே, ஸிஞ்சந்தம் - குளிரச்செய்துகொண்டிருக்கிற, தம் - அந்த மணவாளமாமுனிகளை, சிந்தயாமி - எப்போதும் த்யாநம் செய்கிறேன்.

கருத்துரை: இதுவரையில் ஆசார்யரான மணவாளமாமுனிகளைப் பற்றிய திருசர்யை என்னும் ஸ்தோத்ரக்₃ரந்த₂ம் இயற்றி அநுப₄விக்கப்பட்டது. இனி அந்த ஸ்தோத்ரத்தினால் உண்டான ப்ரீதியையுடைய மணவாளமாமுனிகளை அநுப₄விக்கிறார் எனும்பியப்பா. இதி என்பது இவ்வாறாக என்றபடி. முற்கூறிய ஆறு ஸ்லோகங்களிலுள்ள பொருளின்படியே என்று கருத்து. அவற்றில் 'த்வம் மே ப₃ந்து₄:' (7) என்று தொடங்கி 'யாயா வருத்தி' (10) என்பதீருக உள்ள நான்கு ஸ்லோகங்கள் இவர் அருளிய வரவரமுநி ஸதகத்திலும் படிக்கப்பட்டுள்ளன. 'உம்மீலத்பத்₃ம்' (6) என்ற இவற்றின் முன் ஸ்லோகமும், 'அபக்யதமதமாநை:' (11) என்ற இவற்றின் பின் ஸ்லோகமும் இவற்றோடு இங்குப் படிக்கப்பட்டு வருவதனாலும், இவ்விரண்டினை வேறொருவர் இயற்றியதாக யாரும் இதுகாறும் கூருமையாலும், இவ்விரண்டும் அந்நான்கினோடு ஒப்ப எனும்பியப்பாவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். இவ்வாறு ஸ்லோகங்களுக்குள்ளே 'திவ்யம் தத்பாத்யுக்யம் தி₃ஸது' (6), 'தவபத்யுக்யம் தே₃ஹி' (9), 'அங்க₄ரித்₃வயம் பஸ்யந் பஸ்யந்' (8) என்று மூன்று ஸ்லோகங்களில் மாமுனிகள் தம் திருவடிகளைத் தலைமேலே வைத்தருளவேண்டுமென்றும் அவற்றை எப்போதும் ஸேவிக்கவேண்டுமென்றும் ப்ரார்த்த₂னை உள்ளபடியினால், மற்றுமுள்ள ஸ்லோகங்கள் மூன்றிலுங்கூட அந்த ப்ரார்த்த₂னை உள்ளடங்கியிருப்பது பொருந்துமென்று கொண்டு இந்த ஆறு ஸ்லோகங்களும் அஷ்டதி₃க்₃ஜாசார்யர்களில் கோயிலண்ணன், வானமாமலை ஜீயர் இவர்களைவிட்டு இவ்வெறும்பியப்பா, திருவேங்கடஜீயர், பரவஸ்துபட்டர் பிரான்ஜீயர், ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா, அப்பிள்ளை, அப்புள்ளாராகிய இவ்வறுவரால் (ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்றாக) அநுஸந்தி₄க்கப்பட்டனவென்று கொள்ளுதல் தகும். கோயில்கந்தாடையண்ணன் ஸத்ய₃ மாமுனிகளைத் தாங்கும் பாதுகையாகவும், வானமாமலைஜீயர் திருவடிகளை விடாத இரேகையாகவும் ப்ரஸித்₃த₄ர்களாகையால் எப்போதும் திருவடிகளைப் பிரியாத இவ்விருவரும் மாமுனிகளின் திருவடிகளைத் தலையில் த₄ரிக்கவேண்டுமென்றும் அவற்றை எப்போதும் ஸேவிக்கவேண்டுமென்றும் ஆசைப்படார்களிறே என்கிறார் அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி. எனும்பியப்பா அருளிச்செய்த

இவ்வாறு ஸ்லோகங்களில் ஒன்று இவர் அநுஸந்தி₄த்ததாகவும், மற்ற ஐந்தும் இவரிடம் உள்ள கௌரவத்தினாலும் ஸ்லோகங்களின் இனிமையாலும் மற்ற ஐவரும் அநுஸந்தி₄த்ததாகவும் கொள்க.

13. अथ भृत्याननुज्ञाप्य कृत्वा चेतश्शुभाश्रये ।

शयनीयं परिष्कृत्य शयानं संस्मरामि तम् ॥१३॥

அத₂ ப்₄ருத்யாநநுஜ்ஞாப்ய க்ருத்வா சேத: ஸுப₄ாஸ்ரயே

ஸயநீயம் பரிஷ்க்ருத்ய ஸயாநம் ஸம்ஸ்மராமி தம்॥

பதவுரை: அத₂—முற்கூறியபடியே ஸரிஷ்யர்களுக்கு தத்வார்த்தே₂பதே₃ஸம் செய்தல் முதலியவற்றால் இரவில் இரண்டு யாமங்கள் கழிந்தபிறகு, ப்₄ருத்யாந் – முற்கூறிய ஸரிஷ்யர்களை, அநுஜ்ஞாப்ய – விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ஸுப₄ாஸ்ரயே – கண்களையும் மனத்தையும் கவர்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருமேனியில், சேத: க்ருத்வா – தமது திருவுள்ளத்தைச் செலுத்தி (அதை த்₄யாநம் செய்து) பிறகு, ஸயநீயம் – படுக்கையை, பரிஷ்க்ருத்ய – அலங்கரித்து, ஸயாநம் – கண்வளராநிற்கிற, தம் – அந்த மணவாளமாமுனிகளை, ஸம்ஸ்ரயாமி – த்₄யாநம் செய்கிறேன்.

கருத்துரை: ‘க்ருத்வா சேத: ஸுப₄ாஸ்ரயே’ என்றதனால் இரவில் செய்யவேண்டிய ப₄க₃வத்₃த்₄யாநமாகிய யோக₃ம் கூறப்பட்டது. ‘தத: கநக பர்யங்கே’ (4) என்று முன்பு கூறப்பட்ட ப₄க₃வத்₃த்₄யாநத்துக்கு உரிய ஆஸநத்தை விட்டு எழுந்திருந்து, ஸ்தோத்ரம் செய்த ஸரிஷ்யர்களைக் கடாக்கித்து அவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, படுக்கைக்கு அலங்காரமாக ப₄க₃வானே த்₄யாநம் செய்துகொண்டே திருக்கண்வளருகிருர் மாமுனிகள். அத்தகைய மாமுனிகளைத் தாம் த்₄யாநம் செய்கிருர் இவ்வெறும்பியப்பா. (மாமுனிகள் தாம் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமாகையாலே அப்ராக்ருமான அவருடைய திருமேனியழகு திருக்கண் வளருங்காலத்தில் இரட்டித்திருக்குமாகையால் த்₄யாநம் செய்துகொண்டேயிருக்கத் தடையில்லையிறே. மாமுனிகளுக்கு ஸுப₄ாஸ்ரயம் எம்பெருமானுடைய திருமேனி. இவருக்கு ஸுப₄ாஸ்ரயம் மாமுனிகளுடைய திருமேனி என்க. யதீந்த்₃ரப்ரவணரான மாமுனிகள் எம்பெருமானை த்₄யாநிப்பது யதீந்த்₃ரரான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ள உகப்புக்காக என்றும், ஸௌம்யஜாமாத்ரு யோகீந்த்₃ரசரணம்புஜஷ்ப்பதூரான இவர் ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்₃ரரை (மாமுனிகளை) த்₄யாநம் செய்வது, தம்மை மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்கும்படி நிர்ப்பந்த₄மாக நியமித்தருளிய இவர்தம் திருவாராத₄நப்பெருமாளாகிய சக்ரவர்த்தித் திருமகனான திருவுள்ளவுகப்புக்காக என்றும் கொள்ளலாம். சக்ரவர்த்தித் திருமகனான நியமனம் யதீந்த்₃ரப்ரவணப்ரப₄ாவத்திலும் இவரருளிய வரவரமுநி ஸதகத்திலும் காணத்தக்கது.

14. दिनचर्यामिमां दिव्यां रम्यजामातृयोगिनः ।

भक्त्या नित्यमनुध्यायन् प्राप्नोति परमं पदम् ॥१४॥

திநர்சர்யாமிமாம் திவ்யாம் ரம்யஜாமாத்ருயோகிந:।

ப₄க்த்யா நித்யமநுத்₄யாயந் ப்ராப்தோதி பரமம் பத₃ம்॥

பதவுரை: இமாம் – ‘பரேத்₃யு: பஸ்சிமேயாமே’ (பூர்வதிநசர்யை 14) என்று தொடங்கி ‘ஸ்யாநம் ஸம்ஸ்மராமி தம்’ என்ற முன் ஸ்லோகமீருக அநுஸந்தி₄க்கப்பட்டதும், திவ்யாம் – திவ்யாக₃மமான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி₃ ஸித்₃த₄மானதுமாகிய, ரம்யஜாமாத்ருயோகிந: திநசர்யாம் – அழகியமணவாளமாமுனிகளின் நித்யாநுஷ்டாநங்களைத் தெரிவிக்கிற இந்த க்₃ரந்த₂த்தை, நித்யம் – தினந்தோறும், (இரவும் பகலும்,) ப₄க்த்யா அநுத்₄யாயந் – ப₄க்தியோடு தொடர்ந்து அநுஸந்தி₄க்கிற மனிதன், பரமம் பத₃ம் – இனி இதுக்குமேலில்லை என்னும்படி மிகவுயர்ந்த ஸ்ரீவைகுண்ட₂லோகத்தை, ப்ராப்தோதி – அடைகிறான்.

கருத்துரை: முடிவில் திநசர்யை என்ற இந்த க்₃ரந்த₂த்தை அநுஸந்தி₄த்தால் உண்டாகும் ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் இந்த ஸ்லோகத்தினால் பூர்வதிநசர்யையில் முதலில் பதினமூன்றாம் ஸ்லோகம் வரையில் உபோத்தாதமென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. அதில் 14வது ஸ்லோகம் முதற்கொண்டு இவ்வுத்தர திநசர்யையில் 13ம்ஸ்லோக வரையிலுமே வரவரமுநி திநசர்யை என்ற நூலாகக்கொள்ளப்பட்டது. ‘திவ்யாம்’ என்பதற்கு, திவ்யமான (மிகவுயர்ந்த) பாஞ்சராத்ராக₃மம் முதலிய ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄ங்களான அநுஷ்டாநங்களைக்கூறும் நூல் என்னும் பொருளேயன்றி, திவ்யமான – பரமபத₃த்திய என்று பொருள் கொண்டு, இவ்வுலகில் நடைபெறுதவையாய் பரமபத₃த்தில் மட்டும் நடைபெறுமவைகளான பாஞ்சசாலிக (ஐந்துகாலங்களில் செய்யவேண்டிய) அநுஷ்டானங்களைத் தெரிவிப்பதான நூல் என்னும் பொருளும் கொள்ளலாம். இந்த அநுஷ்டாநங்கள் மிகவும் துர்₃லப₄ங்களென்றவாறு பரமைகாந்திகளுடைய இவ்வநுஷ்டான ரூபமான த₄ர்மமானது க்ருதயுகத்தில் பூர்ணமாக (குறைவின்றியே) நடக்கும்; த்ரேதத்₃வாபரயுக₃ங்களில் சிறிது சிறிதாகக்குறையும்; கலியுகத்தில் இருக்குமோ இராஜோ தெரியவில்லை’ என்று ப₄ரத்₃வாஜபரிஸிஷ்டத்தில் கூறியது கொண்டு இதன் அருமை விளங்கும். மேலும் பற்பல ஆசைகளோடு சேர்ந்த அறிவையுடைய வர்களும் அது காரணமாகப் பற்பல தேவதைகளை ஆராதி₄ப்பவர்களுமான மனிதர்கள், கலியுகத்தில் திருமாலொருவனையே தெய்வமாகக் கொள்ளும் இந்த த₄ர்மத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அறிவு படைத்த வித்₃வான்களாயிருப்பார் எம்பெருமானைப் பற்றியதான இவ்வுயர்ந்த நெறியை அறிந்துவைத்தும், கலியின் கொடுமையினால், மோஹமடைந்து, இதனைஅறிவதற்கு முன்புள்ள தங்களது தீயநெறியை விட்டொழிக்க வல்லவராகமாட்டார். கலியிலும் கூட சிலவிடத்தில் ஒருசிலர் எம்பெருமானொருவனையே பற்றுமவர்கள் உண்டாகப்போகிறார்கள். ஆனால் கெட்ட நோக்கமுடைய புறச்சமயிகள் தங்களுடைய கெட்டயுக்திகளாலே அவர்களையும் மயக்கிவிடப் போகிறார்கள்’ என்று அதே நூலிலுள்ளதும் காணத்தக்கது.

நித்யாநுஷ்டானத்தைக் குறிக்கும் தி₃நசர்யா ஸப்₃த₃ம், இலக்கணயினால் ஆராதி₄க்கப்படுகின்ற எம்பெருமானிடத்திலும், ஆராதி₄க்கின்ற மணவாளமாமுனிகளிடத்திலும், ஆராத₄நரூபமான இவ்வநுஷ்டானங்கள் விஷயத்திலும் அளவிறந்த ப₄க்தியோடு கூடியவனாய் இந்த க்₃ரந்த₂த்தை எப்போதும் அநுஸந்தி₄க்க வேண்டுமென்றபடி. பரமம்பத₃ம் - உயர்ந்த ஸ்த₂நமாகிய நித்யவிபூ₄தி. 'அண்ட₃ங்களுக்கும் அவற்றுக்கும் மேலுள்ள மஹாதாதி₃களுக்கும் மேலே உள்ள தம்மில் மிக்கதில்லையான மிகவுயர்ந்த லோகங்கள்' என்று குலாவப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்ட₂லோகமென்றபடி. ப்ராப்நோதி - ப்ரகர்ஷேண ஆப்நோதி நன்றாக அடைகிறான். அதாவது - ப₄கவான், நித்யஸூ₁ரிகள், முக்தர்கள் என்கிற மூவர்களும் கைங்கர்யம் செய்கையாகிற மூவகைப்பயன்களும் ஸித்₃தி₄ப்பதற்குத் தடையற்ற ஸ்த₂நத்தை ஆசார்யபர்யந்த கைங்கர்யமாகிற ப்ரகர்ஷத்தோடு பெருமையோடு அடைகிறான் என்பது தேர்ந்த கருத்து.

'இவ்வைந்து காலங்களில் செய்யத்தக்க ப₄க₃வத₃ாராத₄நரூபமான கர்மத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் குறித்துநேரே உபாயமாகை - ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் இடையறாது வருகின்ற அநுஷ்ட₂ானகாலங்களையறிந்து, அவ்வைந்து வகைப்பட்ட அநுஷ்ட₂ானங்களைச் செய்ய வல்லமை படைத்த அறிவில் மிக்கவர்கள் தமது நூருவது பிராயம் முடிவு பெற்றவுடனே விரைவாகப் பரமபத₃ம் அடைகிறார்கள்' என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலும், 'எல்லா மோக்ஷாபாயங் களையும் அடியோடு விட்டுவிட்டு, இவ்வைந்து காலத்திய அநுஷ்டானங்களை ஒழுங்காகச் செய்யுமவர்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தேயிருக்கிற கர்மஜ்ஞாநப₄க்திகளாகிற உபாயத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பரமபத₃ம் சென்று அடைகிறார்கள்' என்று சாண்டி₃ல்யஸ்ம்ருதியிலும் கூறப்பட்டுள்ளமை உண்மைதான். ஆனாலும் ப₄ரத்₃வாஜர் முதலிய பெரியோர்கள் எம்பெருமானாகிற ஸித்₃தே₄பாயத்தில் ஊன்றியவர்கள் ப₂லரூபமாகவே (ப₄க₃வத்தைங்கர்யரூபமாகவே) செய்யவேண்டுமென்று கூறியுள்ளபடியாலே இதுவே ஏற்கத்தக்கதாகும். ப்ரபந்நன் செய்யத்தக்க த₄ர்மங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து, 'முதலில் அபி₄க₃மநம் செய்து, ப₄க₃வத₃ாராத₄னத்துக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை சேகரித்தலாகிற உபாத்₃நம் செய்து, பின்பு ப₄க₃வானை ஆராதி₄த்தலாகிற இஜ்யையை அநுஷ்டி₂த்து, நல்ல க்₃ரந்த₂ங்களைப் படித்தலாகிய ஸ்வாத்₄யாயத்தைச் செய்து, கடைசியில் ப₄க₃வானை த்₄யாநம் செய்தலாகிய யோக₃த்தைச் செய்பவனாய்க் கொண்டு இங்ஙனம் இவ்வைந்து காலங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்கக்கடவன்' என்று பராஸராதி₃கள் கூறுவது காண்க. இதில் 'மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்கக்கடவன்' என்றதனால் மகிழ்ச்சியுள்ளது ப₃லாநுப₄வவேளையிலேயாகையாலே, இவ்வைந்தினையும் உபாயமாகவல்லாமல் ப₂லரூபமாகவே செய்யவேண்டுமென்பது கருதப்பட்டதென்று திடமாகக்கொள்ளலாம். 'கர்மஜ்ஞாநப₄க்தி ப்ரபத்திகளாகிற இந்நான்கினையும் மோக்ஷாபாயமாக அநுஷ்டி₂யாமல் விட்டுவிட்டு, ப₂லத்திலும் இந்நான்கினிலும் என்னுடையவை என்ற பற்று அற்றவனாய்க்கொண்டு இப்பாஞ்சகாலிகமான அநுஷ்ட₂ானங் கள் பரமாத்மாவின் ஸந்தோஷமே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்ட கைங்கர்யரூபமாகச் செய்யவேண்டும்' என்று பராஸரமுனிவர் பணித்ததும் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

பூநீதேவராஜகுரு என்னும் ஏறும்பியப்பா அருளிச்செய்த பூநீவரவரமுநி திருநசர்யையும், அதற்கு வாதூ₄லவீரராக₄வகு₃ரு என்னும் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி பணித்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்₂யானத்தைத் தழுவி தி.அ.கிருஷ்ணமாசார்ய த₃ாஸன் எழுதிய தமிழரையும் முற்றுப்பெற்றன.

முடிவுரை

பூநீவரவரமுநி திருநசர்யை என்னும் இந்நூல் பூர்வதிருநசர்யை, மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஸதி, உத்தரதிருநசர்யை என்று மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டதென்று முன்னுரையிலேயே விண்ணப்பிக்கப்பட்டது. இரண்டு திருநசர்யைகளுக்கும் அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிய ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்₂யானம் மட்டுமே அச்சில் உள்ளது. யதிராஜவிம்ஸதிக்கோவெனில் அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமியின் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்₂யானத் தோடு ஸூத்₃த₄ஸத்த்வம் தொட்டையாசார்யஸ்வாமியும், பிள்ளைலோகாசார்ய ஜீயர்ஸ்வாமியும் பணித்த மணிப்ரவாள வ்யாக்₂யாநங்களும் ஒருஸம்புடமாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் மணிப்ரவாள வ்யாக்₂யாநங்களிரண்டிலுமுள்ள விஷயங்கள் எல்லாராலும் அறியத்தக்கவைகளாக இருக்கையாலே அவற்றைவிடுத்து, அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிய, இம்மூன்றின் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்₂யாநங்களிலுள்ள விஷயங்களையே தழுவி இவ்வுரையை இயன்றவரையில் ஊக்கமாகவே எழுதியிருக்கிறேன். இதன்கண் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்₂யானத்தில் உள்ள மிகவிரிவான விஷயங்களில் சிலவற்றை விட்டுவிட்டேன். நூல் விரியுமென்ற அச்சத்தினால். அடியேனுடைய அறியாமை, அஜாக்ரதை, திரிபுணர்ச்சி முதலிய காரணங்களால் இவ்வுரையில் நேர்ந்துள்ள பிழைகளை, கற்றறிந்த பெருமக்கள் பொறுத்தருளுமாறு அவர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து வேண்டுகிறேன்.

வரவரமுநி திநசர்யா, யதிராஜவிம்ஸதி உரை

(திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமியின்
வ்யாக்யாநத்தைத் தழுவியது)
எழுதியவர்: ந்யாயவேதாந்த வித்வான்
ஸ்ரீ.உவே.தி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி, திருப்பதி)

வெளியீடு:

க்ரந்தபரிபாலந ட்ரஸ்ட்
24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம்,
திருச்சி-620 017.

தாதுபர்யம்: இதில், அக்குழல்வைத்த வாயருகிலுண்டான முகத்தின்போக்யதையை அநுபவிக்கிறார்.

இடைச்சாதிக்கும் இளம்பருவத்துக்கும் உரித்தாம்படியாக மயிலிறகை மாலையாகக்கட்டி மார்விலாரமாகவும், சண்டுபோல்கட்டி முடியிலணியாகவும் அணிந்து விளங்காநின்ற கண்ணன், தேன்வெள்ளமிட்டாற்போல் மிகவுமினிமையான புன்முறுவலினால் விளங்காநின்றதாய், அடுத்துப்பார்க்கில் அந்நோக்கம்பொருது வாடும்படி அத்யந்த ஸுகுமாரமாய், சந்த்ரனைப்போல் அத்யாஹ்லாதகரமான தன்முகத்தைக்காட்டி, அதைக்காணவாசைப்பட்ட என்னுடைய கண்களை எப்போது குளிரப்பண்ணுவானோ வென்கிறார். (24)

25. कारुण्य कर्पूर कटाक्ष निरीक्षणेन तारुण्य संवलित शैशव वैभवेन।

आपुष्पता भुवनमद्भुत विभ्रमेण श्रीकृष्णचन्द्र! शिशिरिकुरु लोचनं मे॥

காருண்ய கர்ப்பூர கடாக்ஷ நிரீக்ஷணேந தாருண்ய ஸம்வலித ஸைஸவ வைபவேந
ஆபுஷ்ணதா புவநமத் புத விப்ரமேண ஸ்ரீக்ருஷ்ணசந்த்ர! ஸிஸிரீகுரு லோசநம் மே॥

பதவுரை: (தாருண்ய ஸம்வலித ஸைஸவ வைபவேந) தாருண்ய—யௌவநத் தோடு, ஸம்வலித—கூடின, ஸைஸவ—இளமையினுடைய, வைபவேந—அதிஸயத்தையுடையதும், புவநம்—லோகத்தை, ஆபுஷ்ணதா—வ்ருத்தியடைவிப்பிப் பதும், அத் புத விப்ரமேண—ஆஸ்ரயகரமான விலாஸங்குளையுடையதும், (காருண்ய கர்ப்பூர கடாக்ஷ நிரீக்ஷணேந) காருண்ய—ஆஸ்ரித விஷயத்திலுண்டான இரக்கத்தினால், கர்ப்பூர—நாநாவர்ணமாயுமுள்ள, கடாக்ஷ நிரீக்ஷணேந—கடைக்கண் பார்வையினால், ஸ்ரீக்ருஷ்ணசந்த்ர! — சந்த்ரனைப்போல் குளிரப்பண்ணும் தன்மையுடைய கண்ணனே, மே—என்னுடைய, லோசநம்—கண்ணை, ஸிஸிரீகுரு—குளிரப்பண்ணும்.

தாதுபர்யம்: இதில் சிலவற்றைச் சேர்த்துபவிக்கவாசைப்படுகிறார்.

ஓ க்ருஷ்ண! உன்னுடைய கடைக்கண்களின் பார்வையானது ஏற்கனவே மிகவும் குளிர்ந்தழகியதாயிருந்தது, அதுக்குமேல் மதுவைச் சொரிந்தாற் போல் ஊற்றுக காருண்யரஸம் கரைபுரண்டு நாநாவர்ணமாய் விளங்காநின்றது, இளமை யானது அவனுடம்பில் தானேயாய் ராஜ்யபாரம் பண்ணுகிறவளவிலே யௌவநமென் பது வந்து அதைச்சுற்றிக்கொண்டு முட்டடியிடாநின்றது; லோகமெல்லாம் கூடியருபவித்தாலும் “அத்புதம்” என்றே சொல்லுமதொழிய வேறுவிதமிட்டு வர்ணிக்கப்போகாதபடி அத்யாஸ்ரயகரமாய் ஸகலப்ராணிகளுக்கும் மனக்களிப்பை யுண்டாக்கி உடம்பை பூரிக்கப்பண்ணுநின்றது ஸ்ருங்காரவ்யாபாரமானது;

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— டிஸம்பர் 2009

உன்னுடைய இப்படிப்பட்ட பார்வையும்! பருவமும் ஸ்ருங்காரசேஷ்டிதங்களுமான இவைகளாலே என்கண்களை ஆநந்திப்பியாயென்கிறார். (25)

26. कदा वा कालिन्दीकुवलयदलश्यामलतराः
कटाक्षा लक्ष्यन्ते किमपि करुणाविचिनिचिताः।
कदा वा कन्दर्प प्रतिभट-जटा चन्द्र शिशिराः
किमप्यन्तः स्तोषं ददति मुरलीकेलिनिनदाः ॥

கதா வா காலிந்தீ₃குவலயத₃ல-ஸ்யாமலதரா:

கடாக்ஷா லக்ஷ்யந்தே கிமபி கருணாவீசிநிசிதா:

கதா வா கந்த₃ர்ப்ப ப்ரதிப₄ட-ஜடா சந்த்₃ர-ஸரிஸிரா:

கிம்ப்யந்த: ஸ்தோஷம் த₃த₃தி முரலீகேலிநிநதா:॥

பதவுரை: (காலிந்தீ₃குவலயத₃ல ஸ்யாமலதரா:) காலிந்தீ₃-யமுனையிலுள்ள, குவலய-கருநெய்தலுடைய, த₃ல-இதழைக்காட்டிலும். ஸ்யாமலதரா: - மிக்கநீலவர்ணத்தையுடையும், (கிமபிகருணாவீசிநிசிதா:) கிமபி - அநிர்வாச்யமான, கருண-த₃யையாகிற, வீசி: -அலைகளினால், நிசிதா: - வருத்தியடைவிப்பிக்கப்பட்டு மிருக்கிற, கடாக்ஷ: - (க்ருஷ்ணனுடைய) கடைக்கண் பார்வைகளானவை, கதாவா - எப்பொழுது, லக்ஷ்யந்தே - (என்னால்) பார்க்கப்படுமோ? (கந்த₃ர்ப்பப்ரதிப₄ட ஜடா சந்த்₃ரஸரிஸிரா:) கந்த₃ர்ப்ப-மன்மதனுக்கு, ப்ரதிப₄ட - ஸத்ருவான ருத்₃ரனுடைய, ஜடா-சடையிலுள்ள, சந்த்₃ர-சந்த்ரனைப்போல், ஸரிஸிரா: - (செவிக்கமுதூர் நிறை போலே) குளிர்ந்திருக்கிற, (முரலீகேலிநிநதா:) முரலீ - க்ருஷ்ணனுடைய வேணுவில் நின்றுமுண்டான, கேலி-க்ரீடா நிமித்தமான, நிநதா: -ஸப்தங்கள், கிம் அபி - அளவிடக்கூடாததான, அந்தஸ் தோஷம்-மநஸ் ஸந்தோஷத்தை, கதா வா -எப்பொழுது, த₃த₃தி - கொடுக்கின்றனவோ.

தாற்பர்யம்: கீழ், தம்மைக்கடாக்ஷங்களாலே ஆநந்திப்பியாயென்று க்ருஷ்ணனை யிரந்தார். க்ருஷ்ணனும் இவர்க்கு இன்னும் பக்திமுற்றினால்லது நம்மைக் காட்ட வொண்ணாதென்று வெறுமனேயிருந்தான், இவர், தாமர்த்தித்தபோதே அவன் கடாக்ஷியாமையாலே பதறியலற்கிறார்.

அதிகம்பீரமான நீரையுடைத்தாய் நீலவர்ணமான யமுநாநதியில் முளைத்துப்பூத்த கருநெய்தல் பூவினிதழைக்காட்டிலும் மிகவும் ஸ்யாமலவர்ணங்களாய், கருணையாகிற பேரலையெறியநிற்பனவான க்ருஷ்ணனுடைய கடாக்ஷங்களை நானெப்போது காணப் போகிறேனோ; என் கண்முன்னே அவன் தோற்றிஎன்னைக் கடாக்ஷியாவிடிலும், ருத்₃ரனுடைய ஜடையில் கங்காநதியோடு சேர்ந்திருக்கையாலே அதிஸீதஸ்வபாவ

னான சந்த்ரனைக்காட்டிலும் மிகவும் ஸீதளங்களாய்க்கொண்டு கேட்பார் செவிகளை வவ்வலிடப்பண்ணு நின்றதாய், அருகிலின்றிக்கே சிறிதுதூரத்தில் மறைந்துநின்று ஊதிலும் நம்செவியிலேபுகுரவல்லதாம்படி அவனுதின குழலோசையைக்கேட்டு நானினியெப்போது களிக்கப்போகிறேனோ வென்கிறார். (26)

27. अधिरमालोकितामार्द्र जल्पितं गतं च गम्भीर विलासमन्थरम् ।

अमन्दमालिङ्गित माकुलोन्मद-स्मितं च ते नाथ वदन्ति गोपिकाः ॥

அதீ₄ரமாலோகிதமார்த்₃ர ஜல்பிதம் க₃தம் ச க₃ம்பீ₄ரவிலாஸமந்த₂ரம்।

அமந்த₃மாலிங்கி₃த மாகுலோந்மத₃ ஸ்மிதம் ச தே நாத₂! வத₃ந்தி கோபிகா:॥

பதவுரை: நாத₂—எம்பிரானே!, தே—உன்னுடைய, ஆலோகிதம் — பார்வையை, அதீ₄ரம் — அதிசஞ்சலமென்றும், ஆர்த்₃ர ஜல்பிதம் — (நீ பேசும் பேச்சை) ஸரஸமென்றும், க₃தம் — நடையை, (க₃ம்பீ₄ரவிலாஸமந்த₂ரம்) க₃ம்பீ₄ர— அதிஸந்தோஷ து:கங்களினுண்டான, விகாரங்களொன்றும் தோற்றுதபடியான, விலாஸ—பரபரப்பற்ற அவயவசாலநத்தினால், மந்த₂ரம் — பூர்ணமாகவும், ஆலிங்கி₃தம் — தழுவிக்கொள்வதை, ஆமந்த₃ம் — ஒருவரால் விடுவித்துக் கொள்ளப்போதாததாகவும், (ஆகுலோந்மத₃ ஸ்மிதம்) ஆகுல — பிறருள்ளத்தை யுளுக்கியும், உந்மத₃ —பிச்சேற்றவும் வல்ல, ஸ்மிதம் — புன்னகையையும், கோபிகா: — இடைப்பெண்கள், வத₃ந்தி — சொல்லுகிறார்கள்.

தாத்தபர்யம்: இதுவரையில் நீர் அவனைக்காணுதிருந்தீராகில் அதனைக்கீழே வர்ணித்தபடி தானெப்படியென்னில்; அவனை நேரேயநுபவித்தகோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்டு அதைநான் சொன்னேனென்கிறார்.

அவர்கள் சொன்னவிதமென்னென்னில் , க்ருஷ்ணனுடைய பார்வையானது, கண்டவர்களை நிலையழிந்து தத்தளிக்கப்பண்ணுகைக்காகத்தான் முன்னே ஓர் நிலையற்று அதிசபலமாயிருக்கும்; நடையோ, கண்டாரைத்தன்னிலீடுபடுத்தி ஸ்தப்த₄ராக்கவல்லதாய், ஸ்ருங்காரவிலாஸத்தினால் அதிகம்பீரமாயிருக்கும்; பேச்சோ, கேட்டார்மனம் நெகிழும்படி ரஸபரிதமாயிருக்கும்; அவன் தழுவினால் நடுவிலிடையில்லாதபடி பொருந்தத்தழுவுவான்; சிரிப்போ கண்டாரைத் தன்னிலகப்படுத்திப் பிச்சேற்றி மயக்கவல்லதாயிருக்கும் என்று கோபிமார்கள் அவனைச் சொல்லாநின்றார்களென்று பதிலுரைத்தார். (27)

28. अस्तोकस्मितभरमायतायताक्षं निश्शेषस्तनमृदितं व्रजाङ्गनाभिः ।

निस्सीमस्तबकित नीलकान्ति-धारं दृश्यासं त्रिभुवनसुन्दरं महस्ते ॥

அஸ்தோகஸ்மிதப₄ரமாயதாயதாஷகம் நிஸ்பேஷஸ்தநம்ருதி₃தம் வ்ரஜாங்க₃நாபி₄:
நிஸ்ஸீமஸ்தப₃கிதநீலகாந்தித₄ரம் த்₃ருஸ்யாஸம் த்ரிபு₄வநஸுந்த₃ரம் மஹஸ்தே||

பதவுரை: (அஸ்தோகஸ்மிதப₄ரம்) அஸ்தோக — அதிகமான எக்காலத்திலுமுண்டான, ஸ்மிதப₄ரம் — சிரிப்பினால் நிறைந்ததும், ஆயதஆயதாஷகம் — மிகவும் நீண்ட கண்களையுடையதும், வ்ரஜாங்க₃நாபி₄:— கோபிகைகளினால், (நிஸ்பேஷஸ்தநம்ருதி₃தம்) நிஸ்பேஷ — ஸம்பூர்ணமாக, ஸ்தந — முலைகளினால், ம்ருதி₃தம் — நெருக்குண்டதும், நிஸ்ஸீம — எல்லையில்லாமற்படி, ஸ்தப₃கித — பூங்கொத்துடையதாகப் பண்ணப்பட்ட, (நாற்புறங்களிலும் பெருகிப்பூத்தாற்போல் சண்டு சண்டாகப் பரவியிருக்கிற) நீலமான ஒளியினுடைய, த₄ரம்—ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (த்ரிபு₄வநஸுந்த₃ரம்) த்ரிபு₄வந—மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளைக் காட்டிலும், ஸுந்த₃ரம் — அழகுள்ளதுமான, தே — உன்னுடைய, மஹ: — தேஜஸ்சை, த்₃ருஸ்யாஸம் — பார்க்கக்கடவேகை.

தாற்பர்யம்: இப்படி கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்ட நான் உன்னை நேராகக்காண விரும்புகிறேனென்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ண! உன்னுடைய திருமுகத்திலெழுந்தொளியீசாநின்ற புன்சிரிப்பானது மிகவுமினிதாய் ஒருவராலும் சொல்லி வர்ணிக்கப்போகாது கரைபுரண்டிருந்தது; இனி மற்றொன்றுக்கு வ்யாபிக்க முகத்திலிடமறும்படி கண்ணானது மிகவும் பரப்புடைத்தாயிருந்தது; திருமார்போ இடைப்பெண்களோடு புணரும்போது அவர்களுடைய கொங்கைத் தலத்தினால் நெருக்குண்டு மெலிவுற்றிருந்தது; வடிவினுடைய நீலவர்ணமானது அவகாஸமுள்ளவளவும் வ்யாபித்தும், அவ்வவ இடங்களில் பூங்கொத்துக்கள் சண்டுசண்டாக வளர்ந்து தொங்கினாற்போல் காணுநின்றது; இப்படியான உன் வடிவழகுக்கு எவ்வுலகிலும் ஒப்பாக மற்றொன்றைக் காண்கிலோம்; இப்படி நான் கேட்டிருந்த உன்னையிப்பொழுது காணவாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (28)

29. मयि प्रसादं मधुरैः कटाक्षैः वंशीनिनादानुचरैः विधेहि ।

त्वयि प्रसन्ने किमिहापरैर्नः त्वय्यप्रसन्ने किमिहापरैर्नः ॥

மயி ப்ரஸாத₃ம் மது₄ரை: கடாசை: வம்ஸீநிநாத₃ாநுசரை: விதே₄ஹி||

த்வயிப்ரஸந்தே கிமிஹாபரைர்ந: த்வய்யப்ரஸந்தே கிமிஹாபரைர் ந:॥

பதவுரை: (வம்ஸீ நிநாத₃ாநுசரை:) வம்ஸீநிநாத₃—வேணுகாநத்தை, அநுசரை:—பின்தொடர்ந்திருக்கிற (வேணுகாநத்தோடிணைத்திருக்கிற), மது₄ரை:—இனிமையான, கடாசை:—கடைக்கண்பார்வைகளினால், மயி—என்னிடத்தில்,

அவ.- இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தே கவியும்படி கடு நடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (செங்கமலமித்யாதி₃) தன்நிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித் தாமரையிலே வண்டுகள் மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளித்யாதி₃) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி₃) மங்கு ளாஸாஸநபரரான ஸ்ரீபஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் த₄ரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபி₄நிவேஸத்தின் மிகுதியாலே “ஆரத்தழுவாய்” என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்ஸம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தநபரிரம்பணம் செய்தால் அவர்கள் அந்தபே₄க₃ாதிஸயத்தாலே சொல்லும் பாசுரம்போலேயிருக்கிறது காணும். (2)

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி₃) செந்தாமரைப் பூவிலே மது₄பாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. (பங்கிகளித்யாதி₃) சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்தைமொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி₃) ஆஸ்ரிதவிரோதி₄ நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄ங்களைப் பூவேந்தினாப்போலே த₄ரித்துக்கொண்டிருக்குமவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி₃) அபர்யாப்தமாகவன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (2)

பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதம் கைசெய்து

நஞ்சமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த

அஞ்சனவண்ணனையச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானையச்சோவச்சோ (3)

அரு.-இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாத்₃ருப்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (சுருண்ட) என்று. “பங்கிகள்” என்றதினர்த்த₂ம் (குழல்கள்) என்றது. “அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவ வா” என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு முன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி₃). “அம்” என்றது - ஸ்வாப₄ாவிகமான அழகைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (அவைதானுமித்யாதி₃). “ஆரத்தழுவ வா” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (அபர்யாப்தேத்யாதி₃). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆத்₃ராதிஸயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆத்₃ராதிஸயத்தாலே ஆரத்தழுவவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பி₃க்கையாலே, “வந்தச்சோ வச்சோ” என்றதென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவனோட்டை ஸ்பர்ஸம் அபி₄மதவிஷயஸ்பர்ஸம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. (2)

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

அவ.-மூன்றும்பாட்டு. அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவர வேணுமென்றார் கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (பஞ்சவரித்யாதி₃) அவனுக்கு ப்ரார்த்த₂நீயமிறே இது தான். “முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து அவனே-இன்னோர்தூதனென நின்றான்” (பெரிய.திரு.2-2-3) என்றிறே ஜீயர்க்கு ப₄ட்டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய் து₃ர்யோதநாதி₃கள் பக்கலிலே சென்று “இவர்களையும் ஸமாதாநம் செய்யலாமோ” என்று மத்த்யஸ்தபு₃த்தி₄யாலே பார்த்தவளவில் அவர்கள் நெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணாமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச்செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்யாதி₃) நல்பொய்கை புக்கு-கிடந்த-நஞ்சமிழ்நாகம்-அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையாயிற்று.

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி₃) து₃ர்யோதநாதி₃களாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதி₃களை இழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந்தரனாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து, து₃ர்யோதநாதி₃கள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்தவிடத்தில், அவர்கள் இசையாமையாலே, “ஆனல்யுத்த₄த்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்” என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று ப₄ாரதயுத்த₄த்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்த₄த்தை நடத்தி. (நஞ்சித்யாதி₃) விஷத்தையுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “நற்பொய்கை” என்றது - விபரீதலக்ஷணயாய், காளியவிஷதூ₃ஷிதமாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்யாதி₃) “ஆய்ச்சிமார்களுமாயருமஞ்சிட” (நாச்.திரு.4-4) என்கிற

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி₃) பாண்ட₃வர்கள் அஞ்சபேரேயாகைக்கும், இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதனாகைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச்செய்து கொண்டர்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (து₃ர்யோதநேத்யாதி₃ சொல்லிப்போந்தென்னுமளவும்.) “பஞ்சவர்தூத னாய்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸப்₃தூர்த்த₂ம் காட்டுகிறார் (பின்பித்யாதி₃). (கையும் அணியும்) என்றது - முன்வ்யூஹத்தையும், பின்வ்யூஹத்தையும் சொல்லுகிறது. வ்யூஹமாவது - ஸேநாநிவேஸம். “கைசெய்து” என்றதின் ப₂லிதார்த்த₂ம் (யுத்த₄த்தை நடத்தி) என்றது. “நல்” என்றது கொடுமையைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நற்பொய்கை யித்யாதி₃).

“அஞ்ச” என்றதுக்கு இரண்டர்த்த₂ம்; அநுகூலரஞ்சவென்றும், ப்ரதிகூலனான காளியனஞ்சவென்றும், அதில் முந்தினதைப் ப்ரமாண பூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (ஆய்ச்சிமா ரித்யாதி₃). “பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக வர்த்த₂மருளிச்

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அநுகூலஜநங்களான திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரமும், அதீதகாலத்துக்கும் உத்தரகாலத்திலே வயிறுமறுகும்இவர்தாமும் அஞ்சவென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றான் ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சவென்னுதல். (பணத்தின்மேல்) அதினுடைய பணத்தின்மேலே. (பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அவன் ஸரணம் புக்கவாறே அருள்செய்தது தம்பேருக நினைக்கிறார். (அஞ்சனவண்ணனே) அஞ்சினாரை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமென்று அஞ்ஜநவண்ணமேனி புகர்பெற்றுச் செல்லுகையாலே “அஞ்சனவண்ணனே” என்கிறார். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினார்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் நிர்வாஹகரைய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிறார். (3)

அவ.-நாலாம்பாட்டு. கூனிசாத்தினசாந்தின் நாற்றத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

படியே இந்த வருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட அநுகூலஜநங்களெல்லாரும் “என்னாகப்புகுறிதோ” என்று படியப்படும்படியாக “ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே” (திருப்பல் 10) என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்து அவனை இளைப்பித்து, “க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:ப்ரஸீத்ய மே” என்று தன்னுடைய ப்ராண ரக்ஷணத்துக்காக அவன் ஸரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. “அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு” என்றது – காளியன்றான் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சனவண்ணனே) ஸரணாக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனே அச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமரர் பெருமானான மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையையுடையவனே அச்சோவச்சோ. (3)

நாறியசாந்தம் நமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச

ஊறிய கூனியை யுள்ளே யொடுங்கவன்

நேறவுருவினயச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா அச்சோவச்சோ. (4)

செய்கிறார் (ஐந்தலையவித்யாதி). “ஸதைகஸரீர்ஷண:” என்ற பணங்கள் அநேகங்களென்று சொல்லியிருக்கையாலே “பணத்தின்மேலே” என்ற ஸமஷ்டிவாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின் மேலே) என்றது. ஆகையாலே “ஐந்தலைய” என்ற பாகரத்திலு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “அருள்செய்த” என்றதுக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தம் (க்ருபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சவென்றதிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சவித்யாதி). “அருள்செய்த” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தர்த்தம் மருளிச்செய்கிறார் (ஸரணை தேத்யாதி). (3)

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

ஸ்வா.- (நாறியவித்யாதி₃) கூனியைச் “சாந்துதா” என்ன அவள்மட்டமான சாந்துகளைக் காட்ட; இவை ஆகாதென்றுநீக்கி, “குருந்துநாறிய சாந்திலே ஓரல்பம்தா” என்றபேக்ஷிக்க, அவளும் பிள்ளைகளை “சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்” என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது – கம்ஸனூல் வரும் நலிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக்கொள்ளுதல்; அவள் தான் திருமேனியை ப₄ாவப₃ந்த₄த்தோடே தொட்டுச்சாத்தினுள்ளென்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளென்னுதல். இப்படி சாத்தினவளாவில்;

(ஊறியவித்யாதி₃) “இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ” என்னும்படி

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி₃) ஈரங்கொல்லியைக் கொண்டு பரியட்டங்கள்சாத்தி ஸ்ரீமது₄ரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி, சாந்துகொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே வழியிலேகண்டு, “அண்ணார்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்கமாட்டாமையாலும் “வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசியறிவார்களோ” என்னுமத்தாலும் மட்டமானசாந்துகளைக் காட்ட; “ஸுகூந்தமேதத்” இத்யாதி₃ப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக்கழித்து, “ஆவயோர்க்குாத்ரஸத்₃ருஸம் தீயதாமநுலேபநம்” என்று “அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் “கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில் செய்வதென்” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி

அரு.- நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி₃) “ஏவம் விகத்த₂மாநஸ்ய குபிதோ தே₃வகீஸுத:। ரஜகஸ்ய கராக்₃ரேண ஸிர: காயாத₃பாதயத்” என்கிற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஈரங்கொல்லியைக்கொண்டு) என்றது. “வஸித்வா₃ஸ்தம்ப்ரியே வஸ்த்ரே க்ருஷ்ணஸ் ஸங்கர்ஷ்ணஸ்தத₂” () என்கிறத்தைப்பற்ற (பரியட்டங்கள்சாத்தி) என்றது. (வஸித்வா) சாத்தி. “அத₂ வ்ரஜந் ராஜபதே₂ந மாத₄வஸ்ஸத்ரியம் க்₃ருஹிதாங்க₃விலேப ப₄ராஜநாம்। ஆலோக்ய குப்₃ஜாம் யுவதீம் வராநநாம் பப்ரச்₂யாந்தீம் ப்ரஹஸந் ரஸப்ரத₃:” என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமது₄ரையித்யாதி₃). “சாந்தம்நல்கு” என்னவமைந்திருக்க “நாறிய” என்று விஸேஷிக்கைக்கு, அவன் வேறே ஏதேனுமொரு சாந்தைக் கொடுத்தாலோ வென்ன, அதை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்துகொண்டு விஸேஷித்ததுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷித்ததித்யாதி₃). “இறை” என்றதினார்த்தம் (அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இவள்திருவுடம்பில் பூசக்கூடுமோ? ராஜதண்ட₃ந பீ₄தியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்தினுள்ளென்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் “நாறிய இறை நல்கு நமக்கு” என்கிற

தரித்துப் புறப்பட்டகூனினை. (உள்ளேயொடுங்க) உள்ளே ஒடுங்கும்படியாக
விநே ஏறவுருவிற்று. இப்படி அவன் நிமிர்த்துக் காட்டிற்று எல்லாரும்
நம்மையே அநுவர்த்தித்து தந்தாமுடைய வக்ர பு₃த்₃தி₄யைத் தவிர்த்துக்
கொள்ளுங்கோளென்றதாயிற்று. (அன்று) அநுவர்த்தித்தவப்போதே
யென்றபடி. (எம்பெருமான் வாராய்) எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியாய்
உபகாரகனுமானவனே. (4)

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கையில் திருவாழியோடே
வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (கழலித்யாதி₃) க்ருஷ்ணன் ‘‘ஸ்ரீதூ₃தெழுந்தருளிவருகிறான்’’

அவளும் உத்தமமான சாந்தை, யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியவித்யாதி₃) அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான
ப்ரீதியாலே ‘‘இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்’’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி
அவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ’’ என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிறகூளை
அவள் ஸாரீரத்தினுள்ளே ஒடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே
யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோ
வச்சோ..(4)

**கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னேநோக்கும்
கழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதநனை
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ ஆழியங்கையனே யச்சோவச்சோ.(5)**

வ்யா.- ஐந்தாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி₃) பாண்ட₃வர்களுக்காக
ஸ்ரீதூ₃தெழுந்தருள்கிற விசேஷத்தைக்கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும்

பத₃ங்களைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்துகொண்டு, தேறியித்யாதிக்
கர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (சாந்தைத் தரமிட்டு இத்யாதி₃).

‘‘ப்ரஸந்நோ ப₄க₃வாந் குப்₃ஜாம் த்ரிவக்ராம் ருசிராநநாம்| ருஜ்வீகர்த்தும் மநஸ்சக்ரே
த₃ர்ஸயந்த₃ர்ஸநேப₂லம்||’’ என்கிறத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநேத்யா
தி₃). ‘‘ஊறிய’’ என்றதுக்கர்த்த₂ம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி₃). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே)
என்றவிடத்தில் ‘‘பத₃ப்₄யாமாக்கரம் ய ப்ரபதேத்₃வ்யங்கு₃ள்யுத்தாந பாணிநா| ப்ரக்₃ருஹய
கபுகேத்த்யாதம்முததீந மத்ச்யுத:’’ என்கிறதநுஸந்தே₄யம். (4)

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி₃) யுத்₃த₄காலமன்றியிலேயிருக்க கழல்மன்னர்
சூழ்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (பாண்ட₃வர்களுக்காகவித்யாதி₃). மன்னர்
சூழ்ந்திருக்கிறவளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார்
ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

என்று கேட்டவளவிலே வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ, அபிஷேகம் முதலான ஆபரணங்களோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றனுகொண்டு ஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து, “க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருத்தல், குஸலப்ரஸநம் செய்தல் தவிருங்கோள்” என்று நியமித்துப்பொய்யாஸநமிட்டு துர்யோதநனிருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள, இருந்த ராஜாக்களடங்க “அவஸா: ப்ரதிபேதி₃ரே” () என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதி₃களைச் செய்து க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்க காண்கையாலும், அதிகுபிதசலிதஹ்ருத₃யனாய்க் கொண்டு “முன்பு செய்துவைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது” என்று இங்கிதங்களாலே தான் நிறுத்திவைத்த மல்லரைநியோகி₃க்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞனாகையாலே தன்னையும் அழலநோக்கின துர்யோதநனை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கேயாம்படி அழலவிழித்தானேயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) அப்போது திருக்கையில் திருவாழியிலழற்றி தண்ணீராரம்படி திருக்கண்களாலே அழலவிழித்தானேயென்கிறார்; “துச்சோதநன்” என்கையாலே அவன் நெஞ்சு ஒருவராலும் சோதிக்க வரியதென்கிறார். (5)

ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸேவித்திருக்க, தான் ஸிம்ஹாஸநஸ்த்த₂னாய்க்கொண்டு அபி₄ஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, “க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குஸலப்ரஸநம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் “அவஸா: ப்ரதிபேதி₃ரே” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்யோகி₃த்து, மீண்டும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி₃) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணிவைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை, உன் அகவாயில் சீற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனேயச்சோவச்சோ. (ஆழியங்கையனித்யாதி₃) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. (5)

(ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தே₂த்யாதி₃). எழலுறுகை-எழுந்திருக்க உத்யோகி₃க்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி₃).

“கழலை” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது. “பெரிதான கழலையுடையனாய், உன்னைநோக்கும்” என்றநவயித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பொய்யாஸநம் முதலாக வித்யாதி₃). “கழலை” (சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருத்ரிமம். (5)

ஸ்வா.- ஆறும்பாட்டு. (பேர்க்கித்யாதி₃) பாண்டவர்களுடைய ஏழு அக்ஷாஹிணிகளையும் அஞ்சராஜாக்களையும் கொண்டு பதினொரு அக்ஷாஹிணியையும் நூறுராஜாக்களையும் கர்ணபீஷ்மத்₃ ரோணாதி₃களையும் ஸமமாக்கிப் பொருவதாக அத்₄யவஸிக்கையாலே; அவர்களுடைய ப்ராதிசூல்யமும், இவர்களுடைய ஆநுகூல்யமாத்ர(மு?)மன்று இதுக்கு ஹேது. பூ₄ப₄ரநிரஸநம் ஒன்றுமே ஹேதுவென்கிறார். “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்” () என்றும், பூ₄மிதே₃வி “ந ப₄ரம் ஸப்தஸாக்₃ரா:” என்று ‘கடல்களும் மலைகளும் எனக்கு ஒருப₄ரமன்று. கரணப்ரத₃நம் முதலாக அவன் செய்த உபகாரபரம்பரைகளைப் பாராதே அஹம் மமதைகளாலே க்ருதக்₄நராயிருப்பாரைச் சுமவேன்” என்கையாலே அந்த க்ருதக்₄நரை “மண்ணின்பாரம்” என்கிறது. அந்த ப₄ரம்நீக்குதற்கு அவர்களுடைய அநேகம் தேர்களுக்கும் துல்யமாகத் தன்னுடைய தேரை ஊருகையாலே

போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்

தேரொக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்

காரொக்குமேனிக் கரும்பெருங்கண்ணனே

ஆரத்தமுவாய் வந்தச்சோவச்சோ ஆயர்கள் போரேறேயச்சோவச்சோ (6)

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி₃) பதினொரு அக்ஷாஹிணி பரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மாத்₃ ரோணாதி₃களுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷாஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்கள் ஐவரையுங்கொண்டு யுத்₃த₄ம்பண்ணியென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர்கோல்குத்து நிலமும் கொடாம்” என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு து₃ர்யோதநாதி₃களை யுத்₃த₄த்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். (இப்பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்) இதுதான் செய்தது, அத₄ர்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்₃த₄பூ₄மியிலேகொண்டு, இந்தபூ₄மி யினுடைய ப₄ரத்தைப் போக்குகைக்காகவாய்த்து. “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்” () என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜனமும் இதுவேயிறே.

அரு.ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி₃) “ஒக்கப்போர்பண்ணி” என்றநவயித்து “ஒக்க” என்றது - ஸமமாக வென்றபடியாய், விஷமமாயிருந்தாலன்றோ இப்படி விசேஷிக்கவேண்டுமென்னவருளிச்செய்கிறார் (பதினொரித்யாதி₃). போரிலே ஒக்கப் பொருந்தப்பண்ணி யென்று விவக்ஷித்து அர்த்த₂நந்தரம் (பாண்ட₃வர்களித்யாதி₃). (கோல் குத்துநிலம்) இது ஸு₃யக்₃ரத்துக்குமுபலக்ஷணம். “யாவத்₃தி₄ஸு₃யாஸ்தீக்ஷ்ணயா பி₄ந்த்₃யாத்₃க்₃ரம் ஜநார்த₃ந! தாவத்₃யபரித்யாஜ்யம் ப்₄ரமத: பாண்ட₃வாந்ப்ரதி” என்றது அநுஸந்தே₄யம். (வெட்டிதாக) கடிநமாக. உக்தார்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் (மண்ணினித்யாதி₃). “செழுந்தார் பூ₄ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

உப₄யஸேநையும் முடிந்ததிநே. (செழுந்தாரித்யாதி₃) மதுமாறாத கொங்கும் வாகையும் அவன் தோளிலேயிட்டு ஐயத்தை அவனதாக்கித் தான் அவன் பரிகரமாயிநே முடித்தது.

(காரித்யாதி₃) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனிகருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கையாலே திருக்கண்களில் பிறந்த விகாஸத்தைக் கண்டு மிகவும் பெருங்கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தழுவாய்வந்து) என்னுடைய அபி₄நிவேஸமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கள்போரேநே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்க₃வம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். (6)

(நேரித்யாதி₃) யுத்₃த₄த்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகை முதலான அழகிய மாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு “யஸ்ய மந்தரீ ச கே₃ப்தா ச” இத்யாதி₃ப்படியே ஸர்வமுமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷ பூ₄தரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே! “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது” என்கையாலே ஸாரத்₂யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேநையைத் துகளாக்கினாய்த்து. “கொல்லமாக்கோல்” () இத்யாதி₃ப்படியே ஸாரத்₂யம் பண்ணின ஸாமரத்₂யத்தாலேயிநே பூ₄ப₄ரநிரஸநம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி₃) வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்—பூ₄ப₄ரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆஸ்ரிதனான அர்ஜுநனை விஜயியாக்கு கையாலுமுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படிநின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி₃) என்னுடைய அபி₄நிவேஸம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி₃) கே₃பார்க்கு ப₄வ்யனாய். அத்தாலே யுத்₃தோந்முக₂மான ருஷப₄ம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (6)

விசயற்காய் ஒக்கத்தேருர்ந்தாய்” என்றந்வயித்தர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (யுத்₃த₄த்துக்கு மித்யாதி₃).

“செழும்” என்றதினர்த்த₂ம்—(அழகிய) என்றது. “ஆய” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (யஸ்ய மந்தரீசேத்யாதி₃). பூ₄ப₄ரம் தேரையுர்ந்தால் தீருமோ? ஆயுத₄த்தாலே யுத்₃த₄ம் பண்ணினாலன்றோ தீரவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆயுத₄மித்யாதி₃). (தேர்க்கால்) ரத்₂சக்ரம். அர்ஜுநனன்றோ யுத்₃த₄ம் பண்ணி நிரஸித்தான்; ஸாரத்₂யோ நிரஸித்ததென்ன; இதுக்கு ப்ரமாணம் (கொல்லாவித்யாதி₃). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருத்து.

“தேரொக்கவூர்ந்தாய்—காரொக்குமேனிகரும்பெருங் கண்ணனே” என்ற ஸமபி₄வ்யா ஹாரப₂லிதம் (இத்தாலித்யாதி₃) (6)

பத்தாம்பாட்டு

பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே.

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ.- பத்தாம்பாட்டு. பயிர்கள் ஏறிமறியக்கடவதிறே. அப்படியே ஆழ்வார்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரிக்கையாலே தாம்பண்ணின ப₄க்தி ஒன்றுமில்லையாய்த்தோற்றி தேவரீர்திருவடிகளிலே இப்போதிறே நான் ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கினேனென்கிறார்.

வ்யா.- (பயனன்றுகிலும்த்யாதி₃) அநுத்தேயஸ்யராகிலும் அப₄வ்யரேயாகிலும். எம்பெருமானன்றே அநாஸ்திரென்று கைவிடுகைக்கும், அவிதே₄யரென்று நிரஸிக்கைக்கும். (செயல்நன்றாக) நின்றநிலையிலே து₃ர்வருத்தரையும் ஸுவருத்தராக்கிக் கொள்ளுவார் ஆழ்வாரன்றே. ப₄க₃வத்₃விஷயம்போலே அதி₄காரம்பார்த்துப் புகுகையன்றியே நின்றநிலையிலே புகுரலாம்படியிறே ஆழ்வாருடைய நீர்மையிருப்பது.

(குயிலித்யாதி₃) நின்றநிலையிலே கிட்டலாமென்கைக்கு நித₃ர்ஸநம் சொல்லுகிறது. இவரை அவக₃ஹித்த தீர்யக்குகளும் களித்து வர்த்திக்கும்படி இவரைக் கிட்டினார்க்குமுண்டுகாணும். “ஏதத்ஸாமக₃யந்நாஸ்தே” (தை.ப₄ருகு₃ 10-6) என்கை ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்காகிலிறே ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்தேறப் போகவேண்டுவது. ஏற்றமுள்ள விஷயத்தைப் பற்றினார்க்கு இங்கே கிடைக்கும் போலேகாணும். முக்தர்க்கிறே அங்குப்போகவேண்டுவது. முமுகுஷாக்களுக்குக் கிடைக்குமிடமிறே இவ்விடம். எம்பெருமானோடு நித்யரோடு முக்தரோடு வாசியற ஹ்ருஷ்டராம்படியிறே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி.

(முயல்கின்றேனியாதி₃) உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகைக்கு உத்ஸாஹியாநின்றேன். பணிகொள்வானென்னப்புகில் பணிகொள்வானான குருகூர்நம்பி என்னுதல் பணிகொள்ளுகைக்காக முயல்கின்றேனென்னுதல்.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ.- பத்தாம்பாட்டு. (பயனன்றுகிலுமித்யாதி₃) ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தவாறே தாம் இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகத் தோன்றுகையாலே அவர் பண்ணினவுபகாரத்தைப் பேசுகிறார். “க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி₂வீம் துத்₃யாந்ந தத்துல்யம் கத₂ஞ்சந” (விஷ்ணுத₄ர்மம் 70-78) என்கிறபடியே ஆசார்யவிஷயத்தி லெல்லாம் செய்தாலும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றதில்லை என்னும்படியாய்த்திருப்பது. அவன் இவனுக்கு உபகரித்தது ஸர்வேஸ்வரனையானால் இன்னமும் ஒரு ஸர்வேஸ்வரனுண்டாகி லிறே இவனுக்குக் கொடுத்து ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினாகலாவது; ஆகையால் என்றும் குறைப்பட்டே போமித்தனை.

வ்யா.- (பயனன்றுகிலும்) ஒருவன் ஒருவனுக்கு உபகரிப்பது தனக்கொரு ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றியிறே; அங்ஙனொரு ப்ரயோஜனம் இல்லையேயாகிலும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜனமில்லாவிட்டால் சொல்லுகிறவித₄ம் கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே; அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே இருந்தார்களேயாகிலும். இப்படியிருக்கிறவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனமென் னென்னில்; இவர்களநர்த்த₂ம் பொறுக்கமாட்டாமை சொல்லுகிறது. ராவணனுடைய து₃ர்து₃ஸையைக்கண்டு “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்” (ரா.ஸு. 21-19) என்று அவனுக்குங்கூட ஹிதம் சொன்னாளிறே பிராட்டி; ஒருவன் தலைக்கடையையும் புறக்கடையையும் அடைத்துக்கொண்டுகிடக்க, அவ்வகம் நெருப்புப்பட்டு வேவாநின்றால் கண்டுநிற்கிறவர்களுக்கு அவிக்கவேண்டி யிருக்குமிறே; அப்படியேயாய்த்து ஆழ்வார்படியும்.

(செயல்நன்றாக) தன்னுடைய செயலாலே இவையெல்லாம் நன்றும்படி; இவனுடைய செயலா(ல)ிலே எல்லாம் நன்றும்படி என்னவுமாம். (திருத்திப் பணிகொள்வான்) “தீர்த்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல” (திருவாய் 3-5-11) என்று ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்று அத்₄யவஸித்திருக்குமவர்களுடைய விரோதி₄யைப் போக்கி அடிமை கொள்ளுமவன் என்றதிறே ஸர்வேஸ்வரனை; அங்ஙனன்றிக்கே, அவையொன்று மின்றிக்கேயிருக்குமவர்களையும் திருத்தப்பணிகொள்ளுமவரிறே இவர். “பணி கொள்வான்-குருகூர் நம்பி” என்றந்வயம்.

(குயில்நின்றூர்த்யாதி₃) இவர் ஆற்றுமையாலே ஒருகாலத்திலே “காணவாராய்” (திருவாய் 8-5-2) என்று கூப்பிடுவதுமொரு பாசுரமுண்டு.

ஹர்ஷத்தாலே “யாவர் நிகரகல்வானத்தே” (திருவாய் 4-5-8) என்று களித்துச் சொல்லுவதும் ஒரு பாசுரமுண்டு; இரண்டு பாசுரத்துக்கும் குயிலாயிற்றுப் பயிற்றுவன. இவர் பேச்சைக் கேட்க செவியேற்றாலே அவையும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லுமாயிற்று. (குருகூர்நம்பி) “ஊரும்நாடுமூலகமும் தன்னைப்போல்” (திருவாய் 6-7-2) என்று சேதநரளவின்றியே திரயக்குகளாவிலுமேறும்படியாய்த்து ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது.

(முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளுக்கு அன்பை முயலாநின்றேன். யத்தியாநின்றேன். “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கேன்”(திருவாய் 2-7-8) என்று அவர்தாம் அருளிச்செய்யுமாபோலே பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமையாலே தடுமாறுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டுக்கு நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.- பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்தவுபகாரத்தை யநுஸந்தித்தவாறே தாம் இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார்விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகத்தோற்றுகையாலே அவர் பண்ணின உபகாரத்தைப் பேசுகிறார். ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோ வென்னில், “க்ருத்ஸநாம் வா ப்ருதி₂வீம் து₃த்யாந்ந தத்துல்யம் கத₂ஞ்சந” (விஷ்ணுத₄ர்மம் 70-78) என்று பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூ₄மியும் ஸத்₃ருஸமன்றென்றதினே ஸாஸ்த்ரம்.

அவன் இவனுக்கு உபகரித்தது ஸர்வாதிகமாயிருப்பதொரு மிது₂நத்தை யானால் இப்படியே இருப்பதொரு மிது₂நத்தையுபகரித்தாலினே இவன் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினாவது. ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்தாலும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய், என்றுமொக்கக் குறைவானாய்ப் போருமித்தனை.

வ்யா.- (பயனன்றுகிலும்) நாட்டில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் உபகரிப்பது ஒரு ப்ரயோஜனத்தைப்பற்றவிறே. அங்ஙனொரு ப்ரயோஜனமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜனமில்லாவிட்டால் சொல்லுகிற ஹிதம் கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே. அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே இருந்தார்களே யாகிலும். இப்படியிருக்குமவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென் னென்னில் இவர்களநர்த்த₂ம் பொறுக்கமாட்டாமையிறே.

அரு.-பத்தாம்பாட்டு. “ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே” என்று தாம் அநுகூலராய் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, “பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும்” என்றநுஸந்தி₄க்கக்கூடுமோவென்கிற ஸங்கையிலே, அது தம்நெஞ்சில்படாமையாலே அருளிச்செய்கிறுரென்று அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி₃). (தமக்கு) மது₄ரகவிகளுக்கு. (உபகாரத்தை) என்றது என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினென்றத்தைத் கடாஷித்து. (இதுக்குமுன்பு) என்றது பயனன்றுகிலுமித்யாத்₃யநுஸந்த₄நத்துக்கு முன்பென்றபடி. (அவர்பண்ணினவுபகாரம்) என்றது தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, அவர்பண்ணின உபகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டிலராகத் தோற்றுகைக்கு ஹேது தாம்பண்ணின அநுகூலாசரணம் ஸத்₃ருஸமல்லாமையாலே அதைப் பண்ணக் கூடாதென்று கருத்து. (ப்ரத்யுபகாரம்) ஸத்₃ருஸோபகாரம்.

ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு ஸாஸ்த்ரம் காட்டினவநந்தரம் உபபத்தியும் காட்டுகிறார்

இப்படி உபதேஸித்தாருண்டோவென்னில், ராவணனுடைய துர்க்குதியைக் கண்டு “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்”(ரா.ஸு.21-19) என்று அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னான்றே பிராட்டி; ஒருவன் தலைக்கடையும் புறக்கடையுமடைத்துக் கொண்டு அகத்துக்குள்ளேகிடக்க, அகம் நெருப்புப்பட்டு வேவாநின்றால், கண்டு நின்றார் அவிக்கும்போது தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப் பார்த்தாதல் உள்ளே கிடந்தவனபேக்ஷித்ததுக்காகவாதலன்றே அவிப்பது; இப்படியாய்த்து ஆழ்வார்படியும்.

(செயல்நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையானாலும், எதிர்த்தலை பாங்கின்றியே யொழிந்தாலும் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படி யென்னென்னில், தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றும்படி பண்ணி. இவன் செயல்தான், நன்றாகும்படி பண்ணியென்றாகவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) “தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல” (திருவாய் 3-5-11) என்று ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும் தானே என்றத்யவஸித்திருக்குமவர்களுடைய விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுமவென்றதினே ஸர்வேஸ்வரனே; அங்ஙனன்றிக்கே பணிகொள்ளுமவரினே ஆழ்வார்; “பணிகொள்வான்-குருகூர்நம்பி” என்றந்வயம்.

“குயில்நின்றார் பொழில்சூழ்” என்றவிடம் திருத்திப்பணிகொள்ளும் படிக்குத் துருஷ்டாந்தம். இவர் ஒரு காலத்திலே ஆற்றுமையாலே “காணவாராய்” (திருவாய் 8-5-2) என்று கூப்பிடுவதுமொரு பாசுரமுண்டு; “யாவர்நிகரகல் வானத்தே” (திருவாய் 4-5-8) என்று களித்துச் சொல்லுவதுமொரு

(அவனிவனுக்கித்யாதி₃) துர்க்குதிகண்டு உபதேஸிக்கைக்கு உபபத்தியும் காட்டுகிறார் (ஒருவனிட்யாதி₃). (அகம்) க்ருஹம்.

ஸங்காஸமாதாநபூர்வகம் எடுத்த ப்ரதீகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தனக்கித்யாதி₃). ஸ்வப்ரயோஜநமில்லாதே போனாலும் அவன்ப்ரயோஜநமானாலும் ஸித்தி₄க்கவேண்டுவ தொன்றுண்டே என்று ஸங்கைக்குக்கருத்து. செயல்நன்றாகவென்றது ஸாமாந்யமாக இருக்கையாலே, ஆழ்வாருடைய செயலாலேயென்று கீழ்ருளிச்செய்து, இவன் செயலை நன்றாகப்பண்ணி யென்றர்த்த₂ாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (இவன் செயல்தானித்யாதி₃).

திருத்தியென்றதுக்குத் திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய், வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தீர்ந்தவித்யாதி₃ வாக்யத்யவயத்தாலே). (இவையொன்றுமின்றிக்கே) என்றது ப்ராப்யம் அவனையென்றும், ப்ராபகம் அவனையென்றும் சொல்லுகிற அத்யவஸாயங்களின்றிக்கே என்றபடி. கொள்வானென்றது

பாசுரமுண்டு; இவர் பாசுரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவியேற்றாலே இப்பாசுரத்தையே சொல்லும். ஆக இரண்டு பாசுரத்துக்கும் குயில்களாய்த்து பயிற்றுவன. (குருகூர்நம்பி) “ஊரும்நாடு முலகமும் தன்னைப்போல்” (திருவாய் 6-7-2) என்று சேதநரளவன்றிக்கே திர்யக்குக்களளவும் ஏறும்படியாயாய்த்து ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது.

(முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ஸ்லாக்₄யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன்-அர்த்தி₂யாநின்றேன். செய்கிறவடிமையில் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திருவடிகளிலே எனக்கபி₄நிவேஸம் வேணுமென்று அர்த்தி₂க்கிருர். “என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாயுனக்கென் செய்கேன்” (திருவாய் 2-7-8) என்று ஆழ்வார் தாம் அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாப்போலே ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே தடுமாறுகிருர்.

பத்தாம்பாட்டுக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.

கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக அந்வயம் காட்டுகிருர் (பணிகொள்வானித்யாதி₃). (செவியேற்றாலே) செவியின்வழியாலே. (பயிற்றுகை) அப்₄யஸித்துச் சொல்லுகை.

நம்பி பத₃தாத்தர்யம் (ஊருமித்யாதி₃). மொய்-ஸ்லாக்₄யதை; “கழற்கு” என்றது ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யஷஷ்டியாய், விஷயவிஷயீ₄வத்தையிட்டுத் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிருர் (செய்கிறவித்யாதி₃). முன்பே அபி₄நிவேஸமுண்டாயிருக்க, இவர் புந: அதை ப்ரார்த்தி₂ப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிருர் (என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாயித்யாதி₃).

பத்தாம்பாட்டுக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.- பத்தாம்பாட்டு. (பயனன்னுகிலுமித்யாதி₃) கீழ் ப்ரப₃ந்த₄த்திலோ டின தாத்தர்யம் ஆழ்வாருடைய ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷண்யமும் இப்படி விலக்ஷணரான ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின உபகாரவைப₄வமுமிதே; தம்முடைய தே₃ஷத்துக்கு எதிர்த்தட்டான ஆழ்வார்வைலக்ஷண்யமும், தம்முடைய குறைக்கெதிர்த்தட்டான உபகாரகத்வமும் இவ்விரண்டையும் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்கீழ்.

இப்பாட்டில் அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக்காணாமையாலே தெகுடாடுகிறார். “வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்” “யோ மாதூதாதி ஸ இ தே₃வ மாவா:” (தை.ப்₄ருகு₃ 10-6) என்று முமுக்ஷுத₃ஸையோடு முக்தத₃ஸையோடு வாசியற உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்குமதுபோக்கி ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணித்தலைக்கட்டப்போகாதிதே.

ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷத்வம் ஆசார்யலக்ஷணமாய், ப்ரத்யுபகாரஸாபேக்ஷத்வம் ஸிஷ்யலக்ஷணமாகையாலே அதுக்கு வழிதேடிக்காணாமையாலே அலமருகிறார். உபகாரம் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடுகையிலே மூட்டும். உபகாரகௌரவம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடி பண்ணும்; அதுக்கு ஸத்₃ருஸப்ரத்யுபகாரமாகவேணுமே; அதுண்டாகிலிதே இவன் பண்ணலாவது; இனி எத்தைச் செய்வோமென்கிற தலைசீய்ப்போடே காலம்போக்குமித்தனை;

அரு.-பத்தாம்பாட்டு. (பயனன்னுகிலுமித்யாதி₃) (ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷண்யம்) என்றது- ப்ராப்யத்வம், ப்ராபகத்வம், ஜ்ஞாநப்ரதூத்வம், தே₃ஷப்ரதிப₄த்வம் முதலான வைலக்ஷண்ய மென்றபடி. கீழில் ப்ரப₃ந்த₄த்திலோடின தாத்தர்ய மென்று தொடங்கி அருளிச்செய்த வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (தம்முடைய தே₃ஷத்துக் கெதிர்த்தட்டான வென்று தொடங்கி). (தெகுடாடுகிறார்) என்றது - தடுமாடுகிறுரென்றபடி. தெகுடாடுகிற தென்? ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணிவிடுகிறதுக் கென்னென்ன, “எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதங்குமிங்கே” (திருவாய் 7-6-10) என்கிறபடியே முமுக்ஷுத₃ஸையோடு முக்த₃ஸையோடு வாசியற ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணித் தலைக்கட்டப்போகாதென்கிறார் (வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்று தொடங்கி). வேதத்தினுட்பொருளென்றது - முமுக்ஷுத₃ஸை. “ஸ இ தே₃வ மாவா:” என்றது - முக்தத₃ஸை. இந்த ஸ்ருதிக்குப் பொருளாவது யா-யாதொரு ஆசார்யன், மா-என்னை, தூதாதி - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி ஈஸ்வரன் பொருட்டு ஸமர்ப்பிக்கிறான், ஸ இ-ஸ ஏவ-அவனே, தே₃வ:-ப்ரதே₃வதை.

ப்ரத்யுபகாரம் பண்ண ஸக்யமில்லாவிட்டால் வெறுமனேயிருக்கிறதுக்கென் னென்ன, ப்ரத்யுபகாரஸாபேக்ஷத்வம் ஸிஷ்யலக்ஷணமாகையாலே வெறுமனேயிருக்கப் போகாதென்கிறார் (ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷத்வமென்று தொடங்கி). உபகாரகௌரவம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடி பண்ணுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஸத்₃ருஸப்ரத்யுபகாரமாக வேணுமென்று தொடங்கி). (தலைசீய்ப்போடே) என்றது
ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2009

இவன் திருத்தித்தருகையாலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணலாம்; இவன்றானே திருத்தினவற்றை இவனுக்குக் கொடுக்கை ஸத்₃ருஸமன்றே.

வ்யா.- (பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்) “த₄ர்மார்த்தெ₂ள யத்ர ந ஸ்யாதாம் ஸுஸ்ருஷா வா தத₂ாவித₄ா தத்ர வித்₃யா ந வப்தவ்யா” (மநுஸ்மருதி 2-112) என்கிறபடியே த₄ர்மார்த்த₂ருபமான ப்ரயோஜநமாதல், “ஸுஸ்ருஷா வா” என்கிற அதி₄காரமாதல், எனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும். அத்₃ருஷ்ட ப்ரயோஜநமாதல், த்₃ருஷ்டப்ரயோஜநமாதலின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், ப₄க₃வத்ப்ரியஸித்₃தி₄க்காதல், ப₄க₃வத்ஸமாராத₄நஸேஷமாக இவன்பக்கலுண்டான த்₃ரவ்யஸித்₃தி₄க்காதல், அன்றிக்கே அவனுடைய ஸுஸ்ருஷையாகிற அதி₄கார பூர்த்தி கண்டாதலிறே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை உபதே₃ஸிர்க்கைக்கு யோக்யதை யுள்ளது. “அர்த்த₂தே₃ா த₄ர்மத₃: ஸுஸ்ருஷாரத்₄யாப்ய:” () என்கிறபடியே நிரவதி₄கவத்ஸலனானவனும் “ஸிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதி₄ மாம த்வாம் ப்ரபந்நம்” (கீதை 2-7) என்றபின்பிறே உபதே₃ஸப்ரவர்த்தகனாய்த்து; இவர் அப்படியன்றிக்கே து₃ர்க்குதியே பற்றுசாகவிநே உபதே₃ஸித்தது. புன்மையாகக் கருதினதே பற்றுசாகவாய்த்து இவர் அன்னையாய்த்தனாய்த்தது; இத்தலையில் ஒருநன்மை பார்க்கவேண்டிற்றில்லை புன்மையாகிற து₃ர்க்குதி.

ஸ்வப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப் பிறருடைய து₃ர்க்குதியே பற்றுசாகவாய்த்து ஸத்துக்கள் உபதே₃ஸிப்பது.

ஸிர:கம்பத்தோடேயென்றபடி. “உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்” (திருவாய் 7-6-10) என்று ஆத்மாவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பித்தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன் திருத்தித்தரு கையாலே என்று தொடங்கி).

பயனென்று த₄ர்மார்த்த₂ங்களைச் சொல்லுகிறது. பாங்கென்று ஸுஸ்ருஷையைச் சொல்லுகிறது. த₄ர்மார்த்த₂ருபமான ப்ரயோஜநமாதலென்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அத்₃ருஷ்டப்ரயோஜநமாதலென்று தொடங்கி). (அத்₃ருஷ்டப்ரயோஜநம்) த₄ர்மம். (த்₃ருஷ்டப்ரயோஜநம்) அர்த்த₂ம்.

இந்தவாக்யத்₃வயத்தையும் விவரிக்கிறார் (ப₄க₃வத்ப்ரியஸித்₃தி₄க்காதலென்று தொடங்கி வாக்யத்₃வயத்தாலே). த₄ர்மமாவது திருவாராத₄நத்துக்கு உபகரணமான திருமஞ்ஜநம், திருப்பளித்தாமம் தொடக்கமானவற்றை ஸமர்ப்பிக்கை. இதனாலே ப₄க₃வத்ப்ரியுண்டா மென்றபடி. த₄ர்மார்த்த₂ஸுஸ்ருஷைகளைப் பண்ணினவனுக்கே உபதே₃ஸிக்க யோக்யதையுள்ளதென்றுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (அர்த்த₂த₃: என்று தொடங்கி). (அத்₄யாப்ய:) அத்₄யநம் பண்ணுவிக்கப்படுமவன்.

இவர் து₃ர்க்குதியே பற்றுசாக உபதே₃ஸித்தாரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புன்மையாகக் கருதினதே என்று தொடங்கி). ஏதாலுமொரு நன்மைகண்டு உபதே₃ஸிக்க வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையிலே ஒருநன்மையென்று தொடங்கி). ஸத்புருஷர்களுபதே₃ஸிக்கிறதெல்லாமிப்படியே என்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக வென்று தொடங்கி).

ஸங்கீதத்திலும், ஜ்யோதிஷ ஸாஸ்திரத்திலும் அபாரமான ஜ்ஞாநம் உண்டு. பஞ்சக்ராமம் மற்றும் மன்னார்குடி போன்ற இடங்களில் இருந்து பலஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தர்ம ஸஞ்சீவனங்கள் அறியவும், ஜாதகம் கணிக்கவும், பஞ்சாங்க விஷயங்களில் ஏற்படும் ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளவும் இவரிடத்தில்தான் வருவார்கள். இவர் காலத்தில், ஸாஸ்திர ஸம்பந்தாய விஷயங்களில் தம்மக்கு ஏற்படும் ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ள இவரிடம் வராத மஹாவித்வான்களே இல்லையெனலாம். காரப்பங்காட்டிலேயே எழுந்தருளியிருந்த இவர், அங்கிருந்து அவ்வப்பொழுது தம் சொந்த செலவில் மன்னார்குடி, ஸ்ரீரங்கம், மதுரை, சென்னை போன்ற பலஇடங்களுக்கும் சென்று தங்கி க்ரந்த காஷேபங்களை ஸாதித்துவந்தார். இவருக்கு திருநெடுந்தாண்டக திவ்யஸாஸ்திரதிலும், ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராணத்திலும் அதிகமான ஈடுபாடு உண்டு.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வத் கோஷ்டிகளில் சிங்கம் போன்று முடிசூடா மன்னராகத் திகழ்ந்துவந்த இவர், பரம ஸாத்த்விகராயும், ஸாந்தராயும் எழுந்தருளியிருந்தார். பஞ்சக்ராமத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் பலர் தினமும் இவரது திருமாளிகையில் நடக்கும் க்ரந்த காலக்ஷேபத்தில் அந்வயித்தனர். எல்லாரும் கிட்டிஅணுகலாம்படி பரம ஸுலபராய் இவர் விளங்கிவந்தார். மஹாவித்வானாக இருந்தபோதிலும் ஆடம்பரத்தை இவரிடம் காணவே முடியாது. இவர் மிகவும் எளிமையாக வாழ்ந்துவந்தவர். ம்ருதுவான குரலில்தான் பேசுவார். கோபம் கொள்வது, கடிந்து வார்த்தை சொல்வது போன்றவற்றை இவரிடம் பார்க்கவே முடியாது. இவர் ஸாதாரணமாகப் பார்ப்பதற்கு ஒரு ஸாமான்ய ரைப்போலத்தான் எளிமையாகத் தோற்ற மளிப்பார். யார் வேண்டுமானாலும் இவரைக்

கிட்டிப் பழகலாம். ஸாஸ்திர ஸம்பந்தாய விஷயங்களில் இவர் வார்த்தை சொல்லும் காலத்தில்தான் இவருடைய மேதாவிலாஸம் புலப்படும். மஹாவித்வானான இவர், தோற்றத்தில் எளிமையைக் கடைபிடித்த தோடு மட்டுமல்லாமல், தாம் அர்த்த விஸேஷங்களை அருளிச்செய்யும் காலத்திலும் எளிமையான முறையைத்தான் கைக்கொண்டார்.

இவருடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகியவர்களில் ஸ்ரீ.உ.வே.சுவளக்குடி சிங்கமையங்கார் ஸ்வாமியும், திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியும், ஸாது ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். ஸ்ரீரங்கத்தில் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியுடைய காலக்ஷேபங்கள் வானமா மலை மடத்திலும், சிங்கமையங்கார் ஸ்வாமி பாடசாலையிலும், ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் மடத்திலும் நடந்து வந்தன. இவருடைய ஆத்மகுணபூர்த்தியையும், மேதாவிலாஸத்தையும் நன்கு அநுபவித்த ஸ்ரீரங்கவாஸிகள் இவருக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் சொந்தமாக ஓர்க்ருஹம் அமைத்துக் கொடுத்து, இவரை அங்கேயே நிரந்தரமாக எழுந்தருளி இருக்கும்படிச்செய்து, ஆஸ்ரயித்துப் பயன் பெறவேண்டும் என்று பாரித்தனர். ஆனால் காரப்பங்காட்டு பேரருளாளனைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்தை அறியாத தம் முன்னோர்களுடைய பாரம்பரியத்தை விடாமல் கட்டிக்காப்பதையே பெரிதாகக் கொண்டார் ஸ்வாமி. காரப்பங்காட்டு பேரருளாளனைக் குலதநமாகவும், குலதெய்வமாகவும் பெற்ற ஸ்வாமி தம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்துகாட்டிய வழியையே மேற்கொண்டார். தமக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் சொந்தமாக க்ருஹம் அமைந்து விட்டால் அங்கேயே தங்கும்படி ஆகிவிடும் என்றும், பிறகு காரப்பங்காட்டில் பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிவாரத்தில் கைங்கர்யம் செய்து

கொண்டு வர்த்திக்கும் பேற்றை இழந்துவிட நேரிடும் என்றும் ஸாதித்து மறுத்துவிட்டார். யாரிடம் வேண்டுமானாலும் பணம் வசூல்செய்து பகவத் பாகவதஆசார்ய கைங்கர்யங்கள் செய்வதை இவர்திருவுள்ளம் பற்றமாட்டார். ஸூத்த த்ரவ்யங்களையே, அதாவது பாவ ஸூத்தி உள்ளவர்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட த்ரவ்யங்களையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது இவருடைய கொள்கையாக இருந்து வந்தது. இதைப்போன்று ஆங்கிலம் ம்லேச்சபாஷையாகையால் தம் திருக்குமாரரான ஸ்ரீகாரப்பங்காடுஸ்வாமி அதைக் கற்றறியக் கூடாது என்பதில் ஸ்வாமி மிகவும் தீவிரமாக இருந்தார்.

இவருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் அந்வயித்து ஸத்தை பெற்ற மஹான்களுள் வானமாமலை சின்னக்கலியன் ஸ்வாமி, தேஸிகவரதாசார்யர் ஸ்வாமி, திருநாராயண புரம் திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமி, உத்தமசீலி (ஸ்ரீரங்கம்) ரங்கஸ்வாமிஜயங்கார் ஸ்வாமி, அயோத்யா ராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவருடைய மருமான்களான பஹுகுடும்பி வரதாசார்ய ஸ்வாமியும், பஹுகுடும்பி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் இவரிடத்திலே ஆஸ்ரயித்து மஹாவித்வான்களாக விளங்கினார்கள். இவருடைய தமையனார் திருக்குமாரர் சேரங்குளம் (அம்மாஞ்சி) வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி இவரை ஆஸ்ரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் லபிக்கப்பெற்று சிறந்த வித்வானாக விளங்கினார்.

ஸ்ரீ.உ.வே.சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி ஹரிஸமய திவாகரத்தில் “ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாஸிகை” என்னும் தலைப்பில் விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரமேயார்த்தங்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து பலதொடர்கட்டுரைகள்

அநுக்ரஹித்துள்ளார்.

ஸ்வாமி 78 திருநக்ஷத்ரங்கள் இந்நிலவுலகில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீமுக ஆண்டு (1934) புரட்டாசி மாதத்தில் ஸ்வாமி பரமபதித்தார். ஸ்வாமி பரமபதித்த பிறகு அவரைப்பற்றி காஞ்சி மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்க ராசார்யஸ்வாமி 1936ல் எழுதியதைக் காண்போம்—

ஸ்ரீவைஷ்ணவுலகத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் திருநாமத்தைக் கேள்விப்படாத வர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள். இவருடைய திருவுருவப்படம் இந்த ஸஞ்சிகையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. நேரில் ஸேவிக்கப்பெருதவர்களும் இப்போது ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாக ஆகக்கடவர்கள். இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டான வைபவங்களைப் பற்றி விரிவாக விஜ்ஞாபநம் செய்ய அடியேனுக்கு யோக்க்யதையில்லை.

—தொடரும்

காரப்பங்காடு
ஸ்ரீ. உ. வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி